

РОБЪРТ ХАУЪРД
КОНАН ПРИКЛЮЧЕНЕЦА

chitanka.info

ТАМ, КЪДЕТО СЕ КРИЕ ЧЕРНИЯ

Конан тръгна през южните пасбища на черните кралства. Тук беше известен отдавна и Амра Лъвът нямаше проблеми да стигне крайбрежието, където преди време бе вилнял с красивата Белит. Но Белит сега беше само един спомен по Черния бряг. В крайна сметка Конан напусна тези места, нетърпеливо стискал меч си в ръка, на кораб, който принадлежеше на пиратите от островите Барача, намиращи се в близост до бреговете на Зингара. Самите пирати също бяха чували за Конан и за тях неговия меч и опита му бяха добре дошли. Така, в средата на тридесетте си години, той се присъедини към пиратите Барача, с които прекара доста дълго. За привикналия на стегнатата дисциплина в армиите на хайборейските крале Конан, организацията на бандите Барача му се стори толкова разпусната, че той не успя да види шансове да им стане водач с всички изгоди от това. Измъквайки се на косъм по време на една неприятна ситуация край Тортейж, той реши, че като алтернатива на прерязаното гърло трябва да опита да преплава Западния океан. Така и постъпи с абсолютна увереност и голямо желание.

*На запад, в неизвестността,
изчезваха платна откакто има го света.
И прочети, ако посмееш, което Склос ни остави
написано с ръцете на мъртвец в копринени ръкави,
и пак тръгни, когато буря кораба обгърне,
но знай, че този кораб няма да се върне!*

1

Санча, родом от Кордава, се прозя изтънчено, изпъна тяло с наслаждение и се нагласи още по-удобно на обшитата с хермелин копринена постелка върху малката палуба на кърмата на въоръжения търговски кораб. Тя лениво осъзнаваше, че екипажът разположил се по носа и средата, я наблюдава с изгарящ интерес, така както беше наясно, че късата копринена рокля почти не скрива пищните ѝ форми от жадните им очи. Но тя се усмихна предизвикателно и се приготви да изтръгне още няколко намигвания от тях, преди слънцето, чийто златен диск изплуваше над морето, да блесне в очите ѝ.

В този момент дочу някакъв шум и той не бе от скърцането на гредите, триенето на въжетата или плискането на вълните. Тя се изправи в седнало положение, с поглед прикован към перилата, през които за нейно изумление се изкачваше с труд една фигура, от която се стичаше вода. Тъмните ѝ очи се разтвориха широко, а червените ѝ устни образуваха „О“ от изненада. Пришълецът ѝ беше непознат. Струи вода се стичаха от могъщите му рамене по силните ръце. Единственото му облекло — алено червени панталони — бе подгизнало, така както и широкия му пояс със златна катарاما, на който висеше меч в ножница. Застанал изправен покрай перилата, той приличаше на огромна бронзова статуя на фона на изгряващото слънце. Той прекара пръсти през мократа си черна коса и в сините му очи, приковани върху момичето, светна огън.

— Кой си ти? — осведоми се тя. — Откъде идваш?

Той направи жест към морето, с който обхвана една четвърт от посоките на компаса, но очите му не се отклониха.

— Да не си морски дух, излязъл от морето? — попита тя, смутена от откровеността на погледа му, макар да бе свикнала да ѝ се възхищават.

Преди да може да ѝ отговори, по палубата отекнаха бързи стъпки и се появи капитана на кораба, който впи гневен поглед в непознатия, а пръстите му неспокойно потрепваха върху дръжката на меча.

— Що за дявол е това? — запита той с неприязън.

— Аз съм Конан — отговори невъзмутимо странникът. Санча отново наостри уши; тя никога по-рано не бе чувала някой да говори зингарски с такъв акцент.

— И как се появи на кораба ми? — в гласа звучеше подозрение.

— Плувах.

— Плува ли! — възкликна капитанът гневно. — Куче, решил си да се шегуваш с мене! Отдавна сме далече от всяка земя. Откъде дойде?

Конан посочи с мускулестата си загоряла от слънцето ръка на изток, където морето блестеше под златните лъчи на изгряващото слънце.

— Идвам от островите.

— О! — другият го изгледа с нарастващ интерес. Черните вежди се склчиха над смръщените очи и тънките му устни се раздвижиха в неприятна гримаса.

— Значи си едно от кучетата Барачи.

Почти незабележима усмивка плъзна по устните на Конан.

— А ти знаеш ли кой съм аз? — осведоми се питащият.

— Този кораб е Уастрел, значи ти си Запорово.

— Точно така! — Суетността на капитана бе докосната от факта, че този мъж го познава. Капитанът на ръст беше висок колкото Конан, но по-строен. Той носеше стоманена каска, а тъмното му навъсено лице имаше ястребови лъчи и му беше донесло прозвището Ястреба. Бронята и одеждите му бяха скъпи и богато украсени, следвайки модата на зингарските благородници. Ръката му никога не се отдалечаваше много от меча.

В погледа му нямаше особено благоразположение към Конан. Малко обич имаше между зингарските ренегати и разбойниците, заселили се по островите Барача в близост до южните брегове на Зингара. Тези мъже бяха предимно моряци от Аргос, макар че сред тях можеха да се срещнат представители и от други националности. Те нападаха корабите, върлуваха из зингарските пристанищни градове, точно както правеха и зингарските пирати, но докато последните възвеличаваха професията си, наричайки се флибустиери, Барачите си бяха просто пирати. И не бяха нито първите, нито последните, опитващи се да украсят името „крадец“.

Подобни мисли минаваха през главата на Запораво, докато си играеше с дръжката на меча, неприязнено разглеждайки неканения гост. Самият Конан с нищо не подсказваше какви биха могли да бъдат собствените му мисли. Той стоеше скръстил ръце, така спокойно, сякаш се намираше на собствената си палуба, устните му се усмихваха и в очите му нямаше тревога.

— Какво правиш тук? — неочаквано наруши тишината флибустиерът.

— Наложил ми се да напусна една среща при Тортейж снощи преди да изгрее луната — отговори Конан. — Тръгнах с пробита лодка, гребах и изгребах водата цяла нощ. По изгрев видях върховете на платната ви, оставих нещастната лодка да потъне и се постарях да плувам към вас колкото мога по-бързо.

— В тези води има акули — изръмжа Запораво, който изпита неопределено раздразнение от свиването на могъщите рамене. Той хвърли поглед към средната част на кораба и видя любопитството в обърнатите нагоре лица. Само една дума и те щяха да скочат на палубата и мечовете им щяха да бъдат достатъчни за да надвият даже такъв боец, какъвто този мъж изглеждаше че е.

— Защо трябва да се занимавам с всеки безименен беглец, който морето изхвърля? — озъби се Запораво, чийто поглед и маниери бяха по-оскърбителни даже от думите му.

— На един кораб винаги има нужда от още един добър моряк — отговори другият без да се засяга. Запораво отново се озъби, признавайки в себе си истината на твърдението. Той се поколеба и така загуби кораба си, положението си на командир, момичето и живота си. Но разбира се, той не можеше да надникне в бъдещето и за него Конан си беше само един нехранимайко, изхвърлен, както се бе изразил, от морето. Той не му харесваше, но все пак младежът не го беше предизвикал. Маниерите му не бяха дръзки, макар в тях да имаше повече увереност, отколкото Запораво би желал да види.

— Ще работиш за да си изкараш прехраната — отсече Ястреба. — Махай се от палубата. И помни, единственият закон тук е моята дума.

Усмивката по тънките устни на Конан се разшири. Без колебание, но и без да бърза, той се обърна и слезе на средната част на кораба. Не

погледна отново Санча, която по време на краткия разговор бе слушала напрегнато, цялата очи и уши.

Конан се озова сред екипажа, съставен изцяло от зингарци — полуголи, облечени в копринени дрехи с крещящи цветове, изплескани с катран, със скъпоценни камъни, проблясващи в обеците и по дръжките на камите им. Те изгаряха от нетърпение да се захванат с традиционното подиграване с новака. Предстоеше да го поставят на изпитание за да се определи бъдещото му положение сред тях. Горещо, на палубата Запораво очевидно вече беше забравил за съществуването на новодошлия, но Санча наблюдаваше с напрегнат интерес. Тя вече бе свикнала с подобни сцени и знаеше, че изпитанието ще бъде брутално и можеше да се пролее и кръв.

Но навикът, придобит от нея в това отношение, не можеше да се сравнява с опитността на Конан. Той пристъпи сред тях леко поусмихнат и забеляза заплашителните фигури, агресивно пристискащи се около него. Поспря и огледа кръга около себе си безизразно и невъзмутимо. Тези въпроси се решаваха по определен кодекс. Ако беше атакувал капитана, целият екипаж щеше да увисне на гърлото му, но сега те щяха да му дадат равен шанс срещу човека избран да започне свадата.

И наистина избраният вече си пробиваше път напред — жилав мъжага, с ален пояс овързан около главата му като тюрбан. Брадичката му беше издадена напред, а покритото му с белези лице беше невероятно злобно. Всеки поглед, всяко наперчено движение беше предизвикателно. Подходът му към провокиране на свадата беше примитивен, недодялан и груб като него самия.

— Значи си барач, а? — подигра се той. — Оттам, където отглеждат кучета вместо мъже? Ние, флибустиерите плюем на тях... ето така!

Той се изплю в лицето на Конан и посегна към меча си.

Движението на барачът беше бързо като мълния. Подобния му на чук юмрук се заби със страхотна сила в челюстта на провокатора, зингарецът излетя във въздуха и се стовари на куп край перилата.

Конан се обърна към другите. С изключение на стаения проблясък в очите му, позата му остана непроменена. Но изпитанието бе завършило също така бързо, както и бе започнало. Моряците

вдигнаха другаря си, чиято счупена челюст беше увиснала, а главата му неестествено се полюшваше.

— В името на Митра, врата му е счупен! — изруга един чернобрад разбойник.

— Вие, флибустиерите сте имали много меки кости — засмя се пиратът. — На Барача не обръщаме внимание на подобни потупвания. Ще си поиграем ли сега с мечове, ако има желаещи? Няма? Добре, тогава всичко е наред и ние сме приятели, нали?

Обадиха се много гласове за да го уверят, че казва истината. Загорели ръце прехвърлиха мъртвеца през перилата и цяла дузина перки разпориха водата, докато потъваше. Конан се засмя и протегна могъщите си ръце както би се протегнала една голяма котка, а погледът му се вдигна към палубата над тях. Санча беше надвесена през перилата, червените ѝ устни бяха полуразтворени, а в тъмните ѝ очи светеше интерес. Слънцето зад нея очертаваше гъвкавата ѝ фигура и тялото ѝ се виждаше през роклята, която от слънчевите лъчи беше станала полупрозрачна. Изведнъж зад гърба ѝ се появи мрачната сянка на Запораво, който собственически сложи ръка на стройното ѝ рамо. Погледът, който отпрати към Конан, беше многозначителен и в него имаше заплахата, но Конан се ухили в отговор сякаш реагираше на шега, разбрана само от него.

Запораво направи грешката, която толкова много автократи бяха допусkali: останал сам в своето великолепие на палубата, той беше подценил мъжа под себе си. Бе имал възможността да убие Конан, но я бе подминал, потънал в собствените си мрачни размишления. Мисълта, че някое от кучетата в краката би могло да представлява заплахата за него, му бе чужда. Той бе стоял на своето високо място толкова дълго, толкова много врагове бе стъпкал, че подсъзнателно се поставяше над машинациите на по-низши врагове.

* * *

Конан, наистина не го провокираше. Той се смеси с екипажа и започна да живее и да се весели като тях. Доказа, че е опитен моряк и определено най-силния от всички, които те някога бяха виждали. Работеше за трима и винаги скачаше първи за всяка тежка или опасна

задача. Другарите му започнаха да разчитат на него. Той не се караше с тях, а и те внимаваха да не се карат с него. Играеше хазарт с тях, залагайки пояса или ножницата си, печелеше пари или оръжие и ги връщаше със смях. Екипажът инстинктивно започна да гледа на него като на водач. Той не сподели никаква информация относно причините да избяга от барачите, но фактът, че е способен да пролее достатъчно кръв за да бъде прогонен от тази дива земя увеличаваше уважението, което жестоките флибустиери изпитваха. По отношение на Запораво и приближените му той беше невъзмутимо любезен, никога дързък, но не и сервилен.

И на най-тъпия правеше впечатление контрастът между острия, мълчалив и мрачен командир и пирата, чийто смях бе сочен и лек, който пееше неприлични песни на дузина езици, наливаше се с бира като пияница и, както изглеждаше, пет пари не даваше за утрешния ден.

Ако Запораво знаеше, че го подлагат, макар и подсъзнателно, на сравнение с мъжа пред мачтата, той вероятно щеше да загуби дар слово от гняв и изумление. Но той бе все така ангажиран със своите размишления, които с годините ставаха все по-мрачни и по-черни, със своите неопределени мечти за величие, с момичето чието притежание беше просто още едно горчиво удоволствие, каквито бяха всичките му удоволствия.

А тя се вглеждаше все повече и повече в гиганта, който се извисяваше над другарите си по време на работа или игра. Той никога не говореше с нея, но откровеността в погледа му трудно можеше да бъде погрешно разбрана. Тя я разбираше правилно и се питаше дали ѝ стига смелостта да го окуражи.

Не я отделяше много време от дворците на Кордава, но сякаш един цял свят я разделяше от живота, който бе живяла преди Запораво да я отвлече въпреки писъците ѝ от пламтящата каравела, ограбена от неговите вълци. Тя, която беше разглезената и любима дъщеря на властелина на Кордава, бе научила какво е да си играчката на един пират и тъй като бе достатъчно мека за да се огъне без да се пречупи тогава, когато други жени биха умрели, и тъй като бе все още млада и животът в нея пулсираше, се бе научила да намира удоволствие в съществуването.

Животът на кораба беше пълен с несигурност и резките контрасти на битки, грабежи, убийства и бягства, а оцветените в червено видения на Запорово го правеха даже още по-несигурен от живота на средния флибустиер. Никой не знаеше какво замисля да направи той в следващия момент. Те бяха оставили всички известни брегови очертания зад гърба си и навлизаха все по-навътре в онази неизвестност, която моряците отбягваха и към която от край време се бяха отправяли кораби само за да изчезнат завинаги. Всички известни земи останаха зад тях и ден след ден пред очите им се простираха единствено празните сини простори. Тук нямаше плячка — нито градове за ограбване, нито кораби за запалване. Хората започнаха да недоволствуват, макар протестите им да не стигаха до ушите на невъзмутимия им командир, който крачеше по палубата ден и нощ, потънал в мрачното си величие или замислено гледеше древни, пожълтели от времето карти и четеше полуизядени от червеите, свързани в разпадащи се книги пергаменти. Отвреме навреме провеждаше със Санча по нейно мнение диви разговори, разказвайки за изгубени континенти, за фантастични острови, за които никой не знае и които лежат сред синята пяна на безименни заливи, където дракони с рога охраняват съкровища, събрани от отдавна забравени крале, живели преди много, много време.

Санча слушаше без да разбира, обхванала с ръце подвитите си колене, а мислите ѝ неотклонно се прехвърляха от световете, за които ѝ разказваше нейния мрачен компаньон, към бронзовия гигант, чийто смях бе сочен и първичен като морския вятър.

* * *

И така, след много седмици плаване, те съзряха земя на запад, призори пуснаха котва в един плитък залив и видяха плаж, който опасваше като бял пояс просторни затревени склонове, скрити зад пояс от зелени дървета. Вятърът носеше аромати на растения и подправки и Санча плесна с ръце от радост пред перспективата за приключение на брега. Но нетърпението ѝ се смени с разочарование, когато Запорово и нареди да остане на борда, докато не изпрати да я вземат. Той никога не обясняваше командите си, така че тя никога не можеше да разбере

съображенията му, освен разбира се, ако някакъв дремещ в него демон не го караше често да ѝ причинява болка без причина.

Ето защо тя стоеше на палубата нацупена и наблюдаваше гребците, отпразвили се към брега през спокойните води, които блестяха като течен нефрит под утринното слънце. Тя видя как те се събират на брега, изпълнени с подозрение и извадили оръжията си, а междувременно няколко от тях се разпръснаха между дърветата по края на плажа. Тя забеляза, че между тях е и Конан. Високата му загоряла от слънцето фигура и енергичната му походка не можеха да бъдат сбъркани. Говореше се, че изобщо не бил цивилизован човек, а кимериец — член на едно от онези варварски племена, обитаващи сиви хълмове из далечния север, чиито нападения всявали ужас сред южните им съседи. За нея това обаче означаваше само, че в него има нещо, някаква свръхжизненост или варваризъм, които го открояваха измежду другарите му.

Откъм брега се разнесоха гласове, показващи, че тишината около тях е успокоила пиратите. Групичките се разпръснаха и хората тръгнаха из плажа да търсят плодове. Тя ги виждаше да се навеждат сред дърветата и устата ѝ се навлажни. Тя тропна с крак и изруга с лекота, добита от контактите с богохулните си спътници.

Хората на брега наистина бяха намерили плодове и им се наслаждаваха, очевидно намирайки една от неизвестните разновидности със златиста кожа особено вкусен. Но Запораво нито се интересуваше, нито яде плодове. Разузнавачите му не бяха намерили из околностите нищо, което да подсказва за присъствието както на хора, така и на животни. Той стоеше и гледаше към вътрешността, към дългите вериги тревисти хълмове, които се преливаха един в друг. След малко, каза нещо, намести колана с меч и тръгна под дърветата. Спътникът му объркано възрази, че тръгва сам и бе възнаграден с жесток удар в устата. Запораво имаше свои причини да иска да бъде сам. Той искаше да разбере дали островът наистина е онзи, споменат в мистериозната „Книга на Скелос“, на който, според твърденията на забравени мъдреци, странни чудовища охранявали крипти пълни със златни предмети, гравирани с йероглифи. И по някакви свои тайнствени причини той не желаше да сподели това знание, особено ако се окажеше истина, с никого, а още по-малко с някой от екипажа.

Санча, наблюдаваща с жив интерес от палубата, го видя да изчезва сред листата. След малко тя видя как Конан хвърли поглед към спътниците си по плажа и бързо тръгна в посоката, в която бе изчезнал Запорово, за да се скрие като него сред зеленината.

Любопитството на Санча бе възбудено до крайност. Тя зачака да се появят, но това не ставаше. Моряците все още ходеха безцелно из плажа и някои се отклониха към вътрешността. Много от тях легнаха на сянка за да дремнат. Времето минаваше и тя започна да става неспокойна. Слънцето започна да припича, независимо от балдахина над палубата. Беше топло, тихо и досадно, а само на няколко стъпки от нея, разделена от тясна ивица плитка синя вода, лежеше прохладната сенчеста загадка на заградения с дървета плаж и поляните сред дърветата я привличаха неудържимо. И още нещо — загадъчното поведение на Запорово и Конан допълнително я изкушаваше.

Тя добре знаеше какво ще е наказанието за неподчинение на безмилостния ѝ господар и затова седна за малко, терзаей-ки се от нерешителността си. Накрая реши, че си струва да понесе боя с камшик, но да избяга и без да се колебае повече ритна във въздуха си меките си кожени сандали, съблече роклята и застана на палубата съвсем гола. След това се прекатери през перилата, слезе се по веригите, спусна се във водата и заплува към брега. Когато стигна там, задържа се за малко с гримаса на лицето, усещайки малките камъчета, които се забиваха в ходилата ѝ и се огледа за екипажа. Видя само няколко души, далече от нея от двете ѝ страни. Много вече бяха заспали под дърветата, стиснали остатъци от златистите плодове в ръцете си. Зачуди се, че могат да заспят така здраво посред бял ден.

Никой не я спря докато пресичаше пясъчната ивица за да навлезе в сянката на гората. Дърветата растяха на групи и между тях се виждаха просторите на тревисти склонове. И докато продължаваше да навлиза в посоката поета от Запорово, бе запленена от необятната зеленина разкриваща се постепенно пред очите ѝ. Между склоновете имаше малки долини, затревени по същия начин. Гледките като че ли се преливаха една в друга, но общото усещане беше удивително — едновременно за простор и за ограниченост. И над всичко се беше спуснала тишина, като че ли тази земя беше омагьосана.

Малко неочаквано за нея се озова на билото на един от хълмовете, заобиколен от високи дървета и онова, което видя в краката

си на почервенялата и изпотъпкана трева накара усещането за приказност да се изпари. Санча неволно извика и отскочи, а след това бавно пристъпи напред, трепереща и с широко разтворени очи.

На ниската трева лежеше Запораво с изцъклен поглед вперен нагоре и зейнала рана в гърдите. Мечът бе до безжизнената му ръка. Ястребът беше направил последния си полет.

Не би могло да се каже, че Санча гледаше трупа на своя господар без емоции. Тя нямаше причини да го обича, но въпреки това изпитваше поне чувството, което едно момиче изпитва, когато гледа тялото на първия мъж в живота си. Те не заплака, нито усети нужда за заплаче, но започна силно да трепери, усети, че кръвта ѝ се вледенява и я обхваща вълна на истерия.

Огледа се за мъжа, който очакваше да види. Пред очите ѝ попадаха само високите листнати горски гиганти и сините склонове отвъд тях. Дали убиецът на флибустиера се бе измъкнал настрани сам смъртно ранен? Но никакви кървави следи не започваха от тялото.

Озадачена тя огледа заобикалящите я дървета, трепвайки когато забеляза едно размърдване в изумрудено зелените листа, което не се дължеше на вятъра. Тя тръгна към дърветата, вглеждайки се през листата.

— Конан? — прозвуча гласът ѝ въпросително, но тихо в необятната тишина, която изведнъж се бе заредила с напрежение.

Колената ѝ се разтрепериха и някаква неясна паника я обзе.

— Конан! — извика тя с отчаяние. — Аз съм... Санча! Къде си? Моля те, Конан... — Гласът ѝ изневери. Невероятен ужас разшири очите ѝ. Устните ѝ се разтвориха за писък. Крайниците ѝ се парализираха точно, когато тя отчаяно се нуждаеше от тях за да избяга, но не можеше да помръдне. Единственото, което можеше, бе да крещи без думи.

2

Когато Конан видя Запорово да се прокрадва в гората, той разбра, че най-сетне му се отдава шанса, който бе очаквал отдавна. Не бе ял от плодовете, нито се бе включил в забавленията на другарите си, и единственото, което бе правил бе да наблюдава командира на пиратите. Свикнали с настроенията на Запорово, неговите хора не бяха особено изненадани да видят своя капитан да се отправя сам в експедиция на един може би враждебен остров. Те се върнаха към забавленията си и не забелязаха Конан, който се плъзна като дебнеща пантера след капитана.

Конан осъзнаваше своето влияние над екипажа, но знаеше, че все още не е заслужил правото да предизвика капитана в дуел на живот или смърт. В тези празни морета не му се бе открила възможност да се прояви според законите на флибустиерите. Екипажът щеше да се изправи срещу него, ако той отправеше открито предизвикателство срещу командира им. Но той разбираше, че ако убие капитана без те да знаят това, останалите без предводител хора едва ли щяха да бъдат повлияни от лоялността си към един мъртвец. В такава вълча глутница само живите имаха някакво значение.

Затова той последва Запорово с меч в ръката и нетърпение в сърцето, докато накрая излязоха на равното било, заградено от високи дървета, между стebelата на които се виждаха зелените простори на хълмовете, разтварящи се в синевата. В центъра на поляната Заповаро, усетил че е преследван, се обърна с ръка на дръжката на меча.

Пиратът изруга:

— Куче, защо ме преследваш?

— Ти луд ли си, че ме питаш? — изсмя се Конан, придвижвайки се бързо към неподвижно застаналия командир. Устните му бяха отворени в усмивка, а в сините му очи светеше дива мечта.

Запорово изтегли меча си с черно проклятие и стомана звънна в стомана, когато барачът открито и безразсъдно се хвърли в атака. Острието образуваше кръг от син пламък над главата му.

Запораво бе ветеран от хиляди битки по суша и по вода. Едва ли имаше човек на света по-добре познаващ уменията на дуелирането с меч. Но никога по-рано не се бе изправял той срещу острие размахвано от мишци, израсли в дивите земи отвъд границите на цивилизацията. На умението му се противопоставяше заслепяваща скорост и сила, невъзможни за цивилизования мъж. Самият подход на Конан бе неортодоксален, но инстинктивен и естествен. Тънкостите на дуелирането бяха така безполезни срещу примитивната му сила, както е безполезно умението на един борец срещу нападението на пантера.

Биейки се както никога по-рано и напругайки всичките си сили за да парира острието, което проблясваше като мълния над главата му, Запораво отрази страхотен удар в близост до ефеса на меча си и усети, че цялата му ръка се парализира. Този удар моментално бе последван от мушване нанесено с такова настървение, че острието проникна през ризницата и ребрата му за да го прониже в сърцето. Устните на Запораво се изкривиха в кратка агония, но мрачен до края, той не издаде нито звук. Умря преди тялото му да се свлече на тревата, върху която кървавите капки блеснаха като рубини, пръснати под слънцето.

Конан отърси кръвта от меча си, усмихна се с удоволствие, разкърши се като огромна котка и... се вдърви. Доволното изражение на лицето му бе сменено от изумление. Той стоеше неподвижен като статуя и мечът висеше отпуснат в ръката му.

В момента, когато вдигна очи от поразения си враг, погледът му разсеяно мина по заобикалящите ги дървета и гледката, която се откриваше зад тях. И той забеляза нещо фантастично — нещо невероятно и необяснимо. По плавната извивка на отсрещния склон с крива походка се отдалечаваше висока черна гола фигура, носеща на рамото си също така голо бяло тяло. Привидението изчезна също така бързо както се бе появило, оставяйки наблюдателя онемял от изненада.

Пиратът се огледа, погледна неуверено в посоката, от която бе дошъл и изруга. Той бе запазил хладнокръвие, но беше малко объркан, ако този израз изобщо можеше да се приложи за стоманените му нерви. В реалното му, макар и малко екзотично обкръжение се бе появил неясен образ от фантазиите и кошмарите. Конан не се усъмни нито в зрението си, нито в разума си. Знаеше, че бе видял нещо чуждо и дяволско: самият факт, че някаква черна фигура бе изтичала пред

него, носейки бял пленник беше странен, но тази черна фигура бе неестествено висока.

Разтърсвайки глава неуверено, Конан се отправи в посоката, в която бе видял нещото. Той не постави на съмнение разумността на този ход: след като любопитството му бе събудено, той нямаше друг избор освен да проследи първопричината.

Така той прекоси склон след склон, всеки покрит с равна трева и дървета на отделни групи. Посоката, която следваше го извеждаше все по-нагоре, макар да му се налагаше да се спуска и изкачва с монотонно еднообразие. Редуващите се заоблени била и плоски долини го озадачаваха и изглеждаха безкрайни. Накрая той се изкачи по възвишението, което му се струваше най-високо от останалите и спря пред гледката на блестящите зелени стени и кули, които, до момента преди да стигне на това място, се бяха сливали така перфектно в околния пейзаж, че бяха останали невидими дори за остроото му зрение.

За момент той се поколеба, докосна меч си и после продължи напред, тласкан от червея на любопитството. Не видя никого, когато се приближи до една висока арка в извитата стена, в която нямаше и врата. Надзърна предпазливо и пред него се откри просторен двор, покрит със зелен тревен килим и заобиколен от издигната в кръг стена, изградена от зелена полупрозрачна материя. В нея се виждаха арките на входове. Като пристъпи предпазливо на босите си нозе с изваден меч, той избра първата попаднала му арка и влезе в следващия подобен двор. Над вътрешната стена се виждаха върховете на високи странни постройки, подобни на кули. Една от тези кули се издигаше в двора, в който се бе озовал и покрай стената имаше широко стълбище, водещо към нея. Той се изкачи по стълбището, питайки се дали всичко това е реално и дали не се намира сред съновидение, дължащо се на черния лотос.

В самото началото на стълбището се озова на застроен перваз или може би балкон, което се затрудняваше да определи. Сега можеше да открие повече подробности на кулите, но те не означаваха нищо за него. С някакво безпокойство той осъзна, че те не са построени от обикновени човешки същества. Имаше някаква симетрия в архитектурата, някаква систематичност, но това беше дива симетрия, а систематичността беше чужда на човешкия разум. Що се отнася до

плана на целия град или замък, или каквото и да беше това, той виждаше достатъчно за да добие впечатлението за голям брой дворове, повечето с кръгла форма, всеки заобиколен от собствена стена и свързан с другите чрез отворени арки, като всички бяха групирани около няколко групирани в центъра фантастични кули.

* * *

Премествайки поглед настрани от тези кули, той се стресна и изведнъж се присви зад парапета на балкона, надзъртайки изненадан над него.

Балконът или перваза бяха по-високи от отсрещната стена и той можеше да надникне през ръба ѝ в следващия затревен двор. Вътрешната извивка на далечната стена около този двор се отличаваше от другите, които бе вече видял, защото вместо да бъде гладка, изглеждаше насечена от первази, отрупани с предмети, които от това разстояние той не можеше да различи.

В момента обаче стената не го интересуваше особено. Вниманието му бе концентрирано на групата същества, които се бяха скупчили приклекли около голям зелен вир в центъра на двора. Съществата бяха черни и голи, подобни на хора, но дори най-ниското от тях, ако се изправеше щеше да се извисява и над високия пират. Те бяха по-скоро стройни, отколкото масивни, но добре сложени и без видими дефекти или ненормалности по телата, с изключение на височината им, която действително беше ненормална. Но даже от разстоянието, на което се намираше, Конан можеше да долови дяволското изражение в чертите на лицата им.

В средата на кръга, гол и свит, стоеше изправен младеж, в който Конан разпозна най-младия моряк на борда на Уастрел. Той, значи, беше пленникът, който Конан бе видял да носят по склона на хълма. Но Конан не беше чул звуци на битка, и по стройните абаносово черни крайници на гигантите не се виждаха рани или кървави петна. Очевидно момчето се бе отделило от другарите си за да навлезе във вътрешността и е било отвлечено от някое от черните същества, дебнещо в засада. За себе си Конан бе нарекъл тези същества

„черните“, поради липсата на по-подходящо име, но инстинктивно усещаше, че това не са хора, така както разбираше тази дума.

Никакъв звук не достигаше до него. Черните кимаха и жестикулираха един към друг, но като че ли не говореха, поне гласно. Един от тях, клекнал пред свилото се момче, държеше в ръцете си нещо подобно на свирка. Той я вдигна до устните си и изглежда духна в нея, без Конан да чуе звука. Но зингарският младеж чу или усети и се сви още повече. Той трепереше и се гърчеше като в агония, в крайниците му започна да се забелязва някакъв ритъм. Треперенето се превърна в конвулсивно разтърсване със същия ритъм. Младежът започна да танцува, както кобрата танцува под въздействието на мелодията на факира. Но в танца нямаше страст нито радост. По-скоро се забелязваше някаква ужасяваща отреченост. Изглеждаше, че недоловимата мелодия на свирката докосва с отвратителни пръсти най-интимната същност на душата на момчето и с брутална жестокост изстискваше от нея всяка макар и подсъзнателна проява на тайни страсти. В тази конвулсия имаше нещо непристойно, някакъв спазъм на сладострастие, едно насилствено излияние на интимното, едно желание без удоволствие, една болка, отвратително съчетана с похот. Като че ли една душа се разголваше и всичките ѝ тъмни и недопустими за разкриване тайни биваха излагани на показ.

Конан гледаше изумен, замръзнал от отвращение и разтърсен до повдигане. Той самият беше първично чист, но в никакъв случай не му бяха неизвестни перверзните тайни на загниващата цивилизация. Той бе бродил из градовете на Замора и познаваше жените на Шадизар, града на злото. Но тук той долавяше една космическа по мащабите си отвратителност, която минаваше отвъд обикновената човешка деградация — един перверзен клон от Дървото на живота, който се бе развил по линия, излизаща извън границите, в които би могъл да бъде разбран от човека. Той не беше шокиран от агонизиращите гърчове и пози на нещастното момче, а от онази невероятна непристойност, която тези същества бяха способни да извлекат на показ от бездънните тъмнини на човешката душа и да намерят удоволствие в това безпардонно разголване на неща, за които не би могло да се наемва дори и в кошмарно съновидение.

Неочаквано черният инквизитор остави настрана свирката и се изправи, извисявайки се над гърчещата се бяла фигура. Безжалостно

той сграбчи момчето през шията и кръста, обърна го с главата надолу и го потопа в зеленикавия вир. Конан можеше да види как голото бяло тяло проблясва сред зелените води, докато гигантът задържаеше пленника си дълбоко под повърхността. Останалите черни неспокойно се размърдаха и Конан бързо се снеси зад стената на балкона, страхувайки се да подаде глава за да не го видят.

След малко любопитството му надделя и той предпазливо надникна отново. Черните се оттегляха под една от арките в друг двор. Един от тях в този момент оставяше нещо на перваз на далечната стена и Конан видя, че това е същия, който беше изтезавал младежа. Той беше по-висок от останалите и носеше на главата си лента, украсена със скъпоценни камъни. От зингарското момче нямаше и следа. Гигантът последва другите и след малко Конан ги видя да излизат през арката, през която сам бе влязъл в този замък на ужаса и да се отправят в посоката, от която беше дошъл. Те не носеха оръжие, но той усещаше, че планират нови нападения срещу флибустиерите.

Но преди да предупреди нищо неподозиращите си другари, той искаше да разбере каква е съдбата на момчето. Никакъв звук не нарушаваше тишината. Пиратът вярваше, че освен него самия из тези кули и дворове няма никой.

Той бързо се спусна по стълбището, прекоси двора и мина под една от арките за да се озове в двора, който черните току-що бяха напуснали. Най-сетне разбра какво представляваше стената, която го бе озадачила. По нея имаше множество тесни полици, очевидни изсечени от камък и по тези полици бяха положени хиляди малки фигурки, в по-голямата си част сиви на цвят. Тези фигурки, не по-дълги от дланта на човек, изобразяваха хора, но бяха толкова добре изработени, че Конан можеше да различи в тях различни расови характеристики, с черти на лицата типични за зингарци, аргозийци, офирейци и кушити. Последните, например, бяха черни на цвят, така както бяха и реалните им първообрази. Конан усещаше някакво безпокойство, докато гледаше тези неми, безжизнени фигурки. В тях имаше някаква прилика с реалността, която го тревожеше. Той ги опипа, но не можа да определи материала, от който бяха изработени. Усещането бе като от вкаменена кост, но той не можеше да си представи как е възможно да се намерят наблизко вкаменелости в толкова количество.

Той забеляза, че образите, представляващи раси, които познаваше, се намират без изключение на горните полици. Всички подолни бяха заети от фигурки, с черти на лицата, които му бяха непознати. В тях или бе превъплътено въображението на създателите им, или се пресъздаваха черти от раси, отдавна изчезнали и забравени.

Разтърсвайки глава нетърпеливо, Конан се обърна към вира. Кръглият двор не предлагаше места за скриване и след като тялото на момчето не можеше да се види никъде, то трябваше да лежи на дъното на вира.

Приближавайки се до спокойния зелен кръг, той се вгледа през блестящата му повърхност. Сякаш гледаше през плътно зелено стъкло, уж незамъглено, но сякаш изкривяващо нещата. Макар и неголям, вирът беше кръгъл като кладенец и периферията му беше иззидана от зелен нефрит. Гледайки надолу той можеше да види кръглото му дъно, но колко далече бе това дъно от повърхността, не можеше да се каже. Независимо от това вирът изглеждаше невероятно дълбок, защото Конан усещаше някакво замайване докато се взираше надолу, сякаш гледаше в бездна. Озадачаваше го, че вижда дъното, но то наистина лежеше под него — невъзможно далече, изплъзващо се илюзорно, потънало в сенки, но видимо. Отвреме навреме му се струваше, че дълбоко в нефритово зелените дълбини проблясва някаква флуоресцираща светлина, но той не беше сигурен. Това, в което беше сигурен бе, че с изключения на блестящата вода, вирът е празен.

Но къде тогава, в името на Кром, беше момчето, което той видя брутално да давят в този вир? Конан се изправи, опипа меча си и отново огледа двора. Погледът му падна върху една от горните полици. Там, видял бе той, високият черен гигант бе оставил нещо... и изведнъж студена пот изби по бронзовата кожа на Конан.

Неохотно, но като че ли привлечан от магнит, пиратът се приближи до гладката стена. Замаян от подозрение толкова чудовищно, че не можеше да го изрече, той вдигна поглед към последната фигурка на тази полица. Видя нещо ужасно познато. Вдървено, неподвижно, смалено, но напълно различимо, той разпозна лицето на зингарското момче, забило незрящ поглед в него. Конан отскочи назад, разтърсен целия. Мечът увисна в парализираната му ръка, докато той с отворена уста, осъзнаваше онова, което бе толкова отвратително, че мозъкът му беше неспособен да приеме.

И въпреки това, фактът бе неоспорим: тайната на умалените образи бе разкрита, макар зад тази загадка да лежеше още по-тъмната тайна на онова, какво са били те преди.

3

Конан така и не разбра колко време бе останал така. Един глас го извади от това вцепенение — женски глас, който викаше все по-силно и по-силно, сякаш се приближаваше. Конан разпозна този глас и парализата му мигновено се изпари.

Той ловко се изкатери нагоре по стената, използвайки тесните полици за да стъпи, като изритваше встрани натрупаните фигурки. Още един скок, издърпване с ръце и той се хвана за ръба на стената, надничайки над нея. Тази стена беше външна и погледът му попадна върху зелената поляна, която заобикаляше замъка.

По тревата с широки крачки се приближаваше черен гигант, носейки съпротивляващ се пленник под мишница, както един мъж би носил непослушно дете. Това бе Санча, чиято черна коса падаше на объркани големи вълни, а маслинената ѝ кожа контрастиреше рязко с лъскавата абаносово черна кожа на съществото, което я беше пленило. То не обръщаше никакво внимание нито на боричкането, нито на виковете ѝ, докато се насочваше към арката на външния вход.

Когато изчезнаха под арката, Конан безразсъдно скочи от перваза на стената и се плъзна под арка, която водеше към друг двор. Остана там присвит и видя как гигантът влиза в двора с вира, с пленницата си под мишница. Оттук можеше да види добре детайлите в тялото на създанието.

Перфектната му симетрия отблизо бе още по-впечатляваща. Под черната кожа се преливаха дълги, закръглени мускули и Конан не изпита никакво съмнение, че това чудовище може да разкъса един обикновен човек. Ноктите на пръстите представляваха друго оръжие, защото бяха като на див звяр. Лицето му беше като издялана маска от абанос. Очите бяха златисти — едно пулсиращо злато, което блестеше. Но лицето беше нечовешко, всяка негова черта носеше отпечатъка на злото — зло, което надминаваше обикновеното зло на човеците. Нещото определено не беше човек, не можеше да бъде — то бе

отвратителна издънка, изпълзяла изпод земята като една перверзна приумица на еволюцията.

Гигантът хвърли Санча на тревата, където тя запълзя, крещейки от болка и ужас. Той хвърли поглед наоколо, като че ли в нерешителност, и златистите му очи се присвиха, когато се спряха на съборените от полиците по стената фигурки. Тогава спря, хвана жертвата си през врата и между краката и закрачи целенасочено към вира. А Конан предпазливо се измъкна от входа и се понесе като вятъра на смъртта по тревата.

Гигантът рязко се обърна и очите му блеснаха, когато зърна бронзовия нападател, втурнал се към него. Изненадан за миг, той отпусна жестокия си захват, Санча се изплъзна от ръцете му и падна на тревата. Пръстите с остри нокти се отвориха и затвориха, но Конан се мушна под ръцете и заби меча си в слабините на гиганта. Черният падна като отсечено дърво, от него бликна кръв и в следващия миг Конан се озова в трескава прегръдка на Санча, която бе скочила и го бе обхванала с ръцете си, задъхана от ужас и истерично облекчение.

Той изруга докато се освобождаваше, но врагът му беше вече мъртъв, златистите очи бяха потъмнели, а дългите абаносово черни крайници бяха престанали да потрепват.

— О, Конан — изхлипа Санча, притиснала се силно към него, — какво ще стане сега с нас? Какви са тези чудовища? О, това сигурно е ада, а онзи е дявол...

— Тогава адът има нужда от нов дявол — усмихна се жестоко Конан. — Но как те хвана? Нима са завладели кораба?

— Не знам това — тя се опита да избърше сълзите си, потърси напразно роклята си и тогава се сети, че няма такава. — Слязох на брега. Видях те да преследваш Запораво и ви последвах. Намерих Запораво... ти... ти ли беше, който...

— Кой друг? — изсумтя той. — И после какво?

— Видях някакво движение сред дърветата — потръпна тя. — Помислих, че си ти. Извиках... после видях това... това черно нещо, клекнало като маймуна след клоните, озъбено надолу срещу мене. Беше като в кошмар и не можех да избягам. Всичко, което можех беше да крещя. Тогава то скочи от дървото и ме сграбчи, о-о-о! — Тя скри лице в ръцете си, отново разтърсена от спомена за изживения ужас.

— Е, добре, трябва да се махнем оттук — изръмжа Конан, хващайки я за ръката. — Хайде, трябва да стигнем до екипажа...

— Повечето от тях бяха заспали по брега, когато влизах в гората — каза тя.

— Заспали? — възкликна той. — Как, по дяволите, могат...

— Чуй! — замръзна тя в разтреперан образ на уплахата.

— Чух вече! — отрязва той. — Вик на болка! Почакай!

Той отново се изкатери по стената, впи яростен поглед над нея и изруга с такъв гняв, че Санча ахна. Черните се връщаха, но нито бяха сами, нито с празни ръце. Всеки носеше по едно отпуснато човешко тяло, някои — по две. Пленниците им бяха флибустиери — те висяха безжизнени в ръцете им и само по рядкото помръдване или потрепване на нечие тяло, Конан повярва, че не са мъртви. Те бяха обезоръжени, но не съблечени, а един от черните носеше мечовете им — огромен товар от блестяща стомана. Отвреме навреме някои от моряците издаваше неясен вик — като пияница, който вика на сън.

Като вълк, попаднал в клопка Конан се огледа. Три прохода водеха извън двора с вира. Черните бяха напуснали през източния и можеше да се предполага, че се върнат през него. Той самият беше влязъл през южния. В западния се бе крил и не беше имал време да забележи какво има по-нататък. Не знаеше плана на замъка, но трябваше да вземе бързо решение.

Той скочи от стената, подреди с трескава бързина изпопадалите фигурки, издърпа трупа на жертвата си до вира и го хвърли в нея. Той потъна незабавно и още докато гледаше видя някакво отвратително смалвяване — едно свиване и втвърдяване. Потръпвайки, Конан рязко се обърна. След това хвана спътницата си за ръка и бързо я поведе под южния вход, докато тя го умоляваше да ѝ каже какво става.

— Пленили са екипажа — отговори и той набързо. — Нямам никакъв план, но ще трябва да се скрием някъде и да наблюдаваме. Ако не погледнат във вира, могат и да не заподозрат присъствието ни.

— Но ще видят кръвта по тревата!

— Може да помислят, че някой от тях я е пролял — отговори ѝ той. — Както и да е, трябва да поемем този риск.

Те се озоваха в двора, от който той бе наблюдавал изтезаването на момчето и той бързо я поведе по стълбището, водещо към върха на южната стена, след което я накара да приклепне зад балюстрадата на

балкона; скривалището беше лошо, но най-доброто, с което можеха да разполагат.

Едва се бяха скрили, когато черните влязоха в колона в двора. Чу се оглушителен грохот от основата на стълбището и Конан се вдърви, хващайки меча си по-здраво. Но черните просто минаха под арката откъм югозападната страна и се след малко се разнесоха стенания. Гигантите хвърляха жертвите си на тревата. Истеричен смях се зароди на устните на Санча, но Конан бързо сложи ръка през устата ѝ, заглушавайки звука, който можеше да ги издаде.

След малко те чува трополенето на много крака по тревата под тях и след това се възцари тишина. Конан надникна над стената. Дворът беше празен. Черните отново се бяха събрали около вира в съседния двор, наклекали до него. Те като че ли не обръщаха особено внимание на големите кървави петна по тревата и по нефритовата периферия на вира. Явно тези петна не бяха нещо необикновено. Нито дори погледнаха във вира. Те отново бяха потънали в тяхното необяснимо занимание: високият черен отново свиреше на златната си свирка, а обкръжилите го другари слушаха като статуи от абанос.

Хавнал Санча за ръката, Конан я поведе надолу по стълбището, приведен така че главата му да не се вижда над стената. Изплашеното момиче го следваше и боязливо поглеждаше към арката, водеща в двора с вира, но през която, от този ъгъл, не можеше да се види нито самия вир, нито събралите се около него. В основата на стълбището видяха мечовете на зингарците. Грохотът, който се беше разнесъл, бе от хвърлянето на тези оръжия на земята.

Конан издърпа Санча към югозападната арка, те тихо прекосиха по тревата и влязоха в следващия двор. Там лежах флибустиерите, нахвърляни небрежно, с щръкнали мустаци и блестящи обеци. Отвреме навреме някой от тях се размърдваше или простенваше неспокойно. Конан се наведе над главите им, а Санча коленичи до него, наклонена напред с ръце на бедрата.

— каква е тази сладникава миризма? — запита тя неспокойно.
— Усещам я в дъха им.

— Това е от проклетия плод, който са яли — отвърна той тихо. — Помня тази миризма. Трябва да е като на черния лотос, който кара хората да заспиват. Кром, те започват да се събуждат, но нямат оръжие, а на мене ми се струва, че онези черни дяволи няма да чакат дълго

преди да започнат с магиите си. Какъв ли шанс ще имат тези момчета разоръжени и оглупели след този сън?

Той се замисли за миг, озъбен от мислите, които минаваха през главата му, а после хвана Санча за рамото с такава сила, че лицето ѝ се изкриви.

— Слушай! Аз ще примамя онези свине в друга част на замъка и ще ги задържа за известно време. Междувременно ще разбудиш тези глупци и ще им донесеш мечовете — така ще получим шанса да се преборим. Можеш ли да се справиш?

— Аз... аз не знам! — заекна тя, треперейки от ужас, без да разбира какво говори.

С проклетие Конан сграбчи пищната ѝ коса близо до главата и я раздруса, докато стените заиграха лудешки танц пред очите ѝ.

— Трябва да го направиш! — изсъска той. — Това е единствения ни шанс.

— Ще направя каквото мога! — изохка тя и изсумтявайки задоволено, преди да тръгне Конан окуражително я плесна по гърба, от което тя едва не падна.

Малко по-късно, той стоеше свит я арката, която излизаше в двора с вира, разглеждайки враговете си с пламтящ поглед. Те все още седяха около вира, но започваха да показват признаци на нетърпение. От двора, където лежаха разбуждащите се пирати, се дочуваха стонове, които ставаха все посилни и започваха да се смесват с неразбираеми ругатни. Той напрегна мускули и приклепна в позата на пантера, поемайки въздух със сила.

Украшеният със скъпоценни камъни гигант се изправи като свали свирката от устата си и в този момент Конан се озова сред изненаданите черни с тигров скок. И подобно на тигъра, който скача и нанася удари сред жертвите си, така скачаше и нанасяше ударите си Конан: три пъти острието му проблясна преди някой да може дори да вдигне ръка в защита, а след това отскочи от тях и се спусна през тревата. Зад него останаха проснати три черни фигури с разцепени черепа.

Но макар яростната му атака му да бе заварила гигантите неподготвени, оцелелите се окопитиха достатъчно бързо. Те се хвърлиха по петите му, докато той тичаше към западната арка и дългите им крака ги носеха над тревата с главозамайваща скорост. Той

обаче беше уверен в способността си да ги надбяга, когато пожелае, макар не това да беше намерението му в момента. Той искаше да ги въвлече в дълго преследване за да даде на Санча време да разбуди и въоръжи зингарците.

Но докато тичаше през двора отвъд западната арка, той изруга. Този двор се различаваше от останалите, които беше видял. Вместо да бъде кръгъл, той беше осмоъгълен и арката, през която бе влязъл, беше единствения вход или изход.

Като се обърна, той видя, че цялата група го бе последвала и че останалите живи се бяха разпръснали в дълга верига, докато се приближаваха. Веригата се извиваше в полукръг, готов да го затвори. Той продължи да отстъпва заднешком, но все по-бавно, забелязвайки че интервалите между преследвачите му се разширяваха. Те се опасяваха да не се опита да се изплъзне покрай единия от роговете на полумесеца и разтеглиха веригата за да предотвратят това.

Той наблюдаваше това със спокойната наблюдателност на вълк и когато нанесе удара си, направи това с опустошителната неочакваност на светкавица — точно в центъра на полумесеца. Гигантът, който се беше изпречил пред него падна съсечен в гърдите и пиратът изскочи от затварящия се полукръг преди черните отдясно и отляво да могат да се притекат на помощ на поразения си другар. Групата при входа се опита да го пресрещне, но Конан не ги атакува. Той се беше обърнал и наблюдаваше преследвачите си без видими емоции и определено без страх.

Този път те не се раздалечиха в линия. Бяха научили, че е фатално да разделят силите си срещу това сеещо смърт превъплъщение на яростта. Те се скупчиха в плътна маса и започнаха да се приближават към него без да бързат, съхранявайки формацията си.

Конан знаеше, че ако попадне в тази маса от нокти и мускули, изходът може да бъде само един. Ако им позволеше да го придърпат сред тях, там където можеха да използват ноктите си и превъзходството на по-голямото си тегло, даже примитивната му жестокост нямаше да му помогне да надделее. Той погледна към стената и видя някаква издатина над ъгъла в западната ѝ страна. Не знаеше какво точно може да представлява това, но можеше да му послужи. Започна да отстъпва към този ъгъл и гигантите ускориха хода

си към него. Те очевидно мислеха, че сами го затварят в ъгъла и Конан намери време да прецени, че те вероятно гледат на него като на същество от по-низша раса, което в умствено отношение стои под тях. Толкова по-добре. Няма нищо по-опасно от това да подцениш противника си.

Ето, той вече се намираше само на няколко крачки от стената и черните бързо се приближаваха, очевидно възнамерявайки да го притиснат в ъгъла преди да е осъзнал ситуацията. Групата край портала напусна поста си и забързано се опитваше да се присъедини към останалите. Гигантите бяха приведени, очите им светеха със златен адски огън, белите им зъби проблясваха, ръцете с остри нокти се вдигнаха с намерение да отблъснат предполагаемата атака. Те очакваха някакъв безнадежден изблик на насилие от страна на жертвата, но когато това стана, изненадата им беше пълна.

Конан вдигна мечата си, направи крачка към тях, след това се извърна и се хвърли към стената. Мощно свиване на стоманените мускули и висок скок във въздуха и той заби пръстите си в издатината. В този момент се чу трясък, издатината се откърши и пиратът падна обратно в двора.

Той падна по гръб и ако не бе жилавото му тяло щеше да го счупи, но благодарение на плътната трева и пружиниращия отскок като котка, той отново се изправи с лице срещу враговете си. Небрежното безразсъдство беше изчезнало от погледа му. Сега в очите му светеше изпепеляващ син пламък, гривата му настръхна, а тънките му устни се разтвориха в грозна гримаса. Само за миг ситуацията се беше променила от смела игра в битка на живот и смърт и дивата натура на Конан реагира на тази промяна с всичката ярост на дивака.

Черните, които за миг спряха изненадани от скоростта, с която бе станало всичко това, сега се приготвиха да се нахвърлят върху него и да го затиснат. Но в този миг един вик разкъса тишината. Обръщайки се, гигантите видяха една дива орда да се събира около входа. Пиратите се клатеха пиянски, ругаеха несвързано, бяха объркани, но държаха мечове в ръцете си и приближаваха с ожесточеност, която в ни най-малка степен не се намаляваше от факта, че не разбираха какво става.

И докато черните гледаха изумени, Конан изрева и се стовари върху им като гръмотевица. Под острието му те падаха като под сърпа

на жетвар и зингарците, крещейки с объркана ярост се затичаха нестабилно през двора, нахвърляйки се върху гигантските си противници с кръвожадно настървение. Те още бяха замаяни, бяха се измъкнали с неохота от дълбокия си сън, бяха усетили как Санча трескаво ги раздруска и напъхва мечове в ръцете им, и смътно бяха дочули настойчивите ѝ молби към някакво действие. Не бяха разбрали всичко, което им каза, но гледката, която представляваха странните същества, както и пролятата кръв, им бяха напълно достатъчни.

В следващия момент дворът се превърна в бойно поле, което скоро заприлича на кланица. Зингарците може и да се клатеха и да залитаха, но размахваха мечовете си със сила като яростно ругаеха и не обръщаха внимание на раните си с изключение на фаталните. Числеността им далече надхвърляше тази на черните, но последните съвсем не се оказаха обикновени противници. Извисявайки се над съперниците си, те сееха хаос с нокти и зъби, разкъсвайки гърлата на мъжете и нанасяйки удари със свитите си юмруци, под които се трошаха черепи. Пръснати из това меле, пиратите не можеха да използват предимството на по-голямата си пъргавина, а и много от тях бяха още твърде замаяни след причинения от наркотика сън, за да отбягват ударите, насочени към тях. Те се биеха със сляпото ожесточение на диви зверове и се стараеха по-скоро да посеят смърт, отколкото да я избегнат. Сечащите мечове издаваха звук като падащата брадва на месаря, а писъците, виковете и ругатните бяха ужасяващи.

Санча, която се бе скрила в прохода, бе изумена от шума и яростта; гледката пред очите ѝ напомняше за някаква хаотична вихрушка, в която стоманата проблясваше и сечеше, ръце се разперваха, озъбени лица се появяваха и изчезваха, напрегнати тела се блъскаха, отскачаха и вкопчваха в лудешки дяволски танц.

Някои детайли обаче рязко се открояваха като черни гравюри на кървав фон: тя видя зингарски моряк, чието лице бе скрито под голямо парче кожа, откъснато от скалпа му и увиснало над очите му, широко разкрачен да забива меч си до дръжката в корема на един от черните. Чу ясно как пиратът изръмжава нанасяйки удара и видя как златистите очи на жертвата се обръщат в неочаквана агония, а след измъкването на острието от разпорения корем се посипват кървави вътрешности. Черният гигант хвана острието с голите си ръце, но оглупелият моряк продължаваше да дърпа и в следващия момент черната ръка обхвана

главата на зингареца, а едно черно коляно жестоко се заби със сила в тялото му. Главата му се изви назад под невъзможен ъгъл, чу се рязко изпукване, като прекършването на дебел клон. Победителят хвърли тялото на жертвата си на земята и в този миг някаква синя светлина проблесна отзад през раменете му, отдясно наляво. Той залитна, главата му падна на гърдите и оттам се търколи на земята.

На Санча ѝ прилоша. Повдигаше ѝ се; тя се задави и се опита да повърне. Искаше да се обърне и да избяга, но краката ѝ не я слушаха. Нито можеше да затвори очи. Даже напротив, отвори ги още по-широко. Погнушена и отвратена тя се бореше срещу познатата ѝ сила, с която кошмарната гледка на кръв я привличаше. Но тази схватка надминаваше всички сблъсъци между човешки същества, на които бе присъществувала при нападенията над пристанищни градове или по време на морски битки. И тогава видя Конан.

Отделен от другарите си от цялата плътна маса на враговете, Конан бе обхванат в една черна вълна от ръце и тела и беше съборен на земята. Бързо можеха да го смачкат до смърт, но той бе свалил един от тях със себе си и тялото на черния служеше на пирата под него като щит. Те ритяха падналия барач, опитваха се да го разкъсат и да издърпат енергично опитващия да се освободи техен другар, но зъбите на Конан бяха здраво впити в гърлото му и пиратът се държеше с всички сили за умиращия щит.

Поредната атака на зингарците отслаби тази преса, Конан отхвърли настрани трупа и стана, окървавен и страхотен. Гигантите бяха надвиснали над него като огромни черни сенки и продължаваха да се опитват да го убият с юмруци. Но беше много трудно той да бъде улучен, защото се движеше като подивяла от миризмата на кръвта пантера и след всяко завъртане на меча му бликваше кръв. Боят, който вече беше понесъл, бе достатъчен за да убие трима обикновени мъже, но необикновената му жизненост не бе намаляла ни най-малко.

Бойният му вик се извиси над хаотичния шум на касапницата и обърканите, но разгневени зингарци се окуражиха и удвоиха силата на ударите си, докато звука от разсичаните тела и раздробяваните кости почти заглуши виковете на болка и гняв.

Редиците на черните се огънаха, те се понесоха към арката и когато ги видя да се приближават Санча изпищя и се махна от пътя им. Те задръстиха тесния проход под арката, а зингарците продължиха да

мушкат и секат вече в гръб с радостни викове. Само малцина успяха да се изплъзнат от това клане и се пръснаха, спасявайки се всеки както можеше.

Битката се превърна в преследване. Гигантите бягаха през затревените дворове, по блестящите стълбища, по наклонените покриви на фантастичните кули, дори по широките первази на стените, като на всяка крачка от тях се стичаше кръв, но неумолимо бяха догонвани от безмилостните си преследвачи. Заградени в някой ъгъл те се обръщаха с лице към враговете си и отново хора умираха. Но крайният резултат беше неизменен: едно обезобразено черно тяло, гърчещо се на тревата или изблъскано въпреки отчаяната му съпротива през високите парапети или покривите на кулите.

Санча беше потърсила убежище в двора с вира, където се беше свила, треперейки от ужас. От другия двор се разнесе гневен вик, звук от тежки стъпки по тревата и една окървавена черна фигура се изправи под свода на арката. Това беше гиганта носещ украсената със скъпоценни камъни лента около главата. Дребен преследвач го следваше по петите му, когато гигантът се обърна, изправен на самия ръб на вира. В ръката си държеше меч, очевидно изпуснат от убит моряк и когато зингарецът безразсъдно се хвърли към него, той нанесе удар с непознатото оръжие. Пиратът падна с разцепена глава, но ударът бе нанесен така неумело, че острието се счупи в ръката на последния оцелял.

Той запрати дръжката към онези, които се приближаваха под арката и се обърна към вира с лице, върху което бе застинала конвулсивната маска на омраза. Конан се втурна стремглаво по тревата покрай хората край арката.

Но гигантът разпери ръце широко и от устните му се откъсна нечовешки вик — единствения звук, издаден от черен през време на цялата схватка. Той извика към небето с ужасна омраза и гласът му прозвуча като че ли идваше от бездна. При този звук зингарците се спряха разколебани. Но не и Конан. Тихо и с недвусмислени намерения той се приближаваше към гиганта, застанал на самия ръб на вира.

Но в момента, когато кървавият меч се вдигна във въздуха, гигантът рязко се извърна и скочи високо. За един кратък миг те го видяха сякаш да увисва във въздуха над вира, а след това с разтърсващ

земята грохот зелените води се издигнаха за да го посрещнат, обгръщайки го като зелен вулкан.

Конан спря да тича точно на време за да не падне във водата и отскочи назад, избутвайки с могъщите си ръце хората зад гърба си. Зеленият вир се беше превърнал в гейзер, шумът се засилваше до оглушителна степен, а величествената водна колона се издигаше и издигаше, разцъфвайки на върха в златна корона от пяна.

Конан започна да избутва пред себе си хората към портата, нанасяйки им удари с плоската страна на меча; шумът на водната струя сякаш ги бе лишил от разсъдък. Той видя, че Санча стои като парализирана и изрева с глас, който се чу през грохота на водата, принуждавайки я стреснато да излезе от замаяното си състояние. Тя се затича към него с разперени ръце, той я хвана под едната от тях и те заедно избягаха.

В двора, граничещ с външния свят, се бяха събрали оцелелите: изморени, пребити, ранени, окървавени и с глупаво изражение на лицата гледаха зяпнали голямата нестабилна колона, извисила се за момент сякаш до самия купол на небето. По края на зеления ствол имаше бели струи, а разпенената колона бе с обиколка тройно по-голяма от тази на основата. Тя за момент заплашително се заклати като че ли щеше да се пръсне и рухне обратно, но въпреки това продължи да изригва към небето.

Очите на Конан обхванаха групата на окървавените му другари и той изруга, установявайки, че само малцина са оцелели. В плен на емоциите си той сграбчи един от тях за врата и го разтърси с такава сила, че кръвта от раните му се разпръсна навсякъде около тях.

— Къде са останалите? — изрева той в ухото на жертвата си.

— Това сме всички! — извика в отговор другият за да бъде чуто през шума на гейзера. — Останалите бяха убити от тези черни...

— Добре, да се махаме отгук! — отново извика Конан, като го изблъска с такава сила, че онзи залитна в посока към арката, водеща навън. — Фонтанът ще се пръсне всеки миг...

— Всички ще се издавим! — изписка с тънък глас един от флибустиерите, и накуцвайки се отдалечи забързано към арката.

— Глупости, ще потънем! — изкрещя Конан. — Ще се превърнем в парчета вкаменени кости! Махайте се отгук, дяволите да ви вземат!

Той също се затича в посока на арката, държейки под око зелената ревяща кула, която страховито се извисяваше над него, без да пропуска да следи влачещите се зад него. Намиращи се все още под влияние на бойната треска и замаяни от тътена, някои от зингарците се движеха като в транс. Конан ги подканваше да бързат. Той хващаше колебаещите се за врата, засилваше ги през портата, придавайки им допълнителен импулс със здрави ритници в задника и подправяше подканите си с пиперливи коментари относно предците на поредната му жертва. Санча прояви желание да остане с него, но той отблъсна ръцете, с които искаше да го прегърне, бясно проклинайки и ускори хода ѝ със силен плесник по задните ѝ части, от който тя изхвъркна напред към платото.

Конан не напусна портата, докато не се убеди, че всички живи са извън замъка и са тръгнали по тревата на поляната. Едва тогава той се обърна за да види отново ревящата колона, изправила се срещу небето, в сравнение с която околните кули изглеждаха смалени, след което и той напусна тичешком този замък на безименни ужаси.

Зингарците вече бяха стигнали до края на платото и тичаха надолу по склоновете. Санча го чакаше на билото на първия хълм и там той поспря за миг за да погледне отново назад към замъка.

Сякаш някакво гигантско цвете със зелено стебло и бели цветове се поклащаше над кулите, а грохотът запълваше небето. И в този миг нефритово-зелената колона със снежнобял връх се разпадна с шум, като че ли се раздираха самите небеса, а миг по-късно стени и кули потънаха в оглушителен потоп.

Конан хвана момичето за ръката и побягна заедно с нея. Склон след склон се издигаха пред тях и се спускаха зад гърба им, а по петите го преследваше рева на бурна река. Един поглед през умореното му рамо разкри гледката на широка зелена лента, която също се издигаше и спускаше, преодолявайки хълмовете. Струята не се беше разпръснала — като някаква гигантска змия тя се плъзгаше през долините и заоблените била. Нейният курс беше неизменен — тя преследваше тях!

Осъзнаването на този факт вдъхна нови сили на Конан. Санча залитна и препъвайки се падна на колене с вик на отчаяние и изтощение. Конан я прихвана, метна я през рамо и отново затича. Гръдният му кош се издуваше като мех, коленете му трепереха, а

въздухът излизаше със свистене от гърдите му. Той започваше да залита. Пред себе си виждаше моряците да се влачат с мъка, все пак пришпорвани от обхваналия ги ужас.

Изведнъж пред погледа им се появи океана, а през маранята се виждаше плаващия Уастрел, без никакви видими повреди. Мъжете се нахвърляха в лодките, качвайки се кой както свари. Санча падна на дъното и остана да лежи там на закуп. Конан, макар кръвта да пулсираше в ушите му и света да се люшкеше в червено пред очите му, взе едно гребло заедно със задъханите моряци.

Със сърца, които биеха до пръсване, те се насочиха към кораба. Зелената река изскочи на плажа през дърветата, които падаха сякаш посечени, потъваха в нефритено-зеления потоп и изчезваха. Вълната стигна до брега, докосна се до океана и вълните ѝ придобиха още потъмен и по-зловещ цвят.

Някакъв нелогичен, инстинктивен страх сковаваше пиратите, карайки ги да напрягат изтощените си мускули с все по-голямо усилие. Те не разбираха от какво се страхуват, но знаеха, че в тази отвратителна, гладка, зелена вълна се таи заплаха не само за телата, но и за душите им. Конан също осъзнаваше това и наблюдавайки широката струя да навлиза сред вълните и да се насочва през водата към тях без да се отклонява от курса си и без да изменя формата си, той събра последните си резерви и дръпна греблото с такава сила, че то се счупи в ръцете му.

Но лодките вече докосваха Уастрел с носовете си и моряците се изкатериха по веригите, оставяйки лодките на произвола на съдбата. Санча се озова на кораба на рамото на Конан, увиснала като труп и безцеремонно бе стоварена на палубата, а барачът хвана руля, извиквайки заповедите си на оскъдния екипаж.

По време на скорострелно развилите се събития той бе поел лидерството и те инстинктивно му се подчиняваха. Те залитаха като пияници, увиснали на въжетата, за които се бяха хванали механично. Веригата на котвата неприбрана плесна във водата, платната се разтвориха и опънаха под надигания се вятър. Уастрел затрепери, разтърси се и величествено се понесе по вятъра. Конан погледна в посока на брега: като изумрудено зелен език една лента се подаде за миг над водата, на едно гребло разстояние от кила на Уастрел. Погледът му се придвижи от края на езика, по цялата дължина на

трепкащата зелена струя, която излизаше на плажа и изчезваше в далечината над хълмовете за да се разтопи в синевата.

Барачът, който вече беше успокоил дишането си, погледна ухилено задъхания си екипаж. Санча се беше изправила до него и по бузите ѝ се стичаха истерични сълзи. Панталоните на Конан бяха подгизнали от кръв, поясът и ножницата му бяха изчезнали, а мечът, който беше забил до себе си в палубата, беше нацърбен и покрит със засъхваща кръв. Черната му грива беше сплътстена от съсирена кръв, а едното му ухо висеше полуоткъснато от главата. Ръцете, краката, гърдите и раменете му бяха покрити с отоци и драскотини, сякаш се беше борил с пантера. Но той се усмихваше, застанал на пружиниращите си крака и въртеше руля с опиянение от своята мощ.

— Сега какво? — запита хълцащото момиче.

— Ще търсим плячка из моретата! — засмя се той. — Скапан екипаж наистина, сдъвкан и изподран на парчета, но те могат да се справят с кораба, а и екипаж винаги може да се намери. Хайде, момиче, дай ми целувка!

— Целувка — извика тя истерично. — Ти мислиш за целувки в такъв момент?

Смехът му се разнесе над плющенето на платната, той я вдигна седнала на ръката му и я млясна звучно по червените устни с наслаждение.

— Мисля за Живота! — извика той. — Мъртвите са си мъртви и което е минало, е забравено! Аз имам кораб, екипаж, момиче с устни като вино и това е всичко, което някога съм искал. Оближете си раните, момчета, и отворете буре с пиво. Ще работите на този кораб, както никога не ви се е случвало по-рано. Пейте и танцувайте, докато паднете, дяволите да ви вземат! Майната им на празните морета! Ще потърсим води с богати пристанища и търговски кораби, натъпкани с плячка!

ПЛЪЗГАЩАТА СЕ СЯНКА

Когато плановете му да сплоти планинските племена в една армия се провалиха, Конан се опъти обратно през Хиркания и Туран, като отбягваше патрулите на крал Йездигерд и преспиваше при бившите си другари козаки. Големи войни разкъсваха Запада и подушвайки по-зелени пасбища и по-богата плячка Конан се завърна в хирканските кралства. Алмурик, принц от Кот, се бе опълчил срещу омразния крал Страбоний. Той набираше една внушителна армия от близо и далече, и Конан се включи в нея. Съседите на Страбоний обаче, му се притекоха на помощ. Въстаническата кауза бе провалена и пъстрата армия на Алмурик беше изтласкана на юг. Останките ѝ си пробиха път през земите на Шем, пресякоха границите на Стигия и се озоваха сред равнините на Куш. Тук отново ги преследваха докато накрая обединените сили на чернокожи и стигийци доунищожиха разбитата армия в покрайнините на южната пустиня. Конан бе един от малкото оцелели.

1

Пустинният пейзаж пулсираше под маранята. Конан от Кимерия съзерцаваше безлюдната гледка и неволно прекара могъщата си ръка по почернелите си устни. Той стоеше като бронзова статуя сред пясъците, видимо неуязвим за лъчите на убийственото слънце, макар облеклото му да се състоеше само от копринена препаска около бедрата, пристегнатата от колан със златна тока, на който висеше сабя и кинжал със широко острие. По релефно оформените му ръце се виждаха белезите на неотдавна заздравили рани.

В краката му почиваше момиче, вкопчило бялата си ръка в коляното му, на което бе отпуснала русата си глава. Бялата ѝ кожа контрастираше със здравите му, покрити с бронзов загар крайници; прихванатата в кръста къса копринена туника без ръкави и с дълбоко деколте по-скоро подчертаваше, отколкото прикриваше гъвкавата ѝ фигура.

Конан разтърси глава, примигвайки. Блясъкът на лъчите направо го заслепяваше. Той откачи малка манерка от пояса си, разклати я и се озъби на едва доловимото бълникане.

Момичето изтощено се помръдна и изхлипа:

— О, Конан, ще умрем тук! Толкова съм жадна!

Кимериецът изръмжа нечленоразделно, впи непримиримия си поглед в обграждащата ги пустош, издал агресивно брада напред, а сините очи изпепеляващо блеснаха изпод разбърканата му грива, сякаш пустинята бе някакъв действителен враг.

Той се наведе и опря манерката до устните на момичето.

— Пий докато ти кажа да спреш, Натала — заповяда ѝ той.

Задъхвайки се тя започна да пие и той не я спря. Едва след като манерката се изпразни тя осъзна, че той съзнателно я бе оставил да изпие целия им, макар и малък запас от вода. Очите ѝ плувнаха в сълзи.

— О, Конан — простена тя, кършейки ръце, — защо ме остави да я изпия докрай? Аз не знаех... сега за тебе не остана нищо!

— Тихо — изръмжа той, — не си хаби силите за плач.

И изправяйки се захвърли манерката встрани.

— Защо направи това? — прошепна тя.

Той не отговори, останал неподвижен и пръстите му бавно се затвориха около ефеса на сабята. Не гледаше към момичето; свирепият му поглед като че ли пронизваше тайнствената пурпурна мараня в далечината.

Макар и да бе закърмен с жестоката любов на варварина към живота и инстинкта да оцелява, Конан от Кимерия усещаше, че това е крайт на неговия път. Той още не бе стигнал до границите на своята издръжливост, но знаеше, че още един ден под безмилостното слънце из тези безводни места ще го довърши. А момичето... то бе страдало достатъчно. По-добре един бърз удар с меча, отколкото бавната агония, която го очакваше. Жаждата ѝ беше временно утолена, но мисълта да я остави да страда, докато започне да бълнува преди смъртта да я спаси от мъките, му се струваше фалшива милост. Бавно той изтегли сабята от ножницата.

Неочаквано спря и настръхна. Далече на юг в пустинята някакъв образ трепна в маранята.

Първоначално помисли, че това е фантом, един от онези миражи в тази проклета пустиня, които се надсмиваха над него, подлудявайки го. Засенчил с ръка очи, той различи кули, минарета и блестящи стени. Остана мрачен, като очакваше образа да избледнее и изчезне. Натала беше спряла да ридае; тя се изправи на крака и проследи погледа му.

— Това някакъв град ли е, Конан? — прошепна тя, прекалено изплашена за да се надява. — Или е само сянка?

Кимериецът за момент не отговори. Той затвори и отвори очи няколко пъти, отмести поглед встрани и после отново се взря. Градът оставаше там, където го бе зърнал първия път.

— Един дявол знае — изсумтя той. — Но си струва да опитаме.

Той вкара сабята обратно в ножницата. Наведе се и вдигна Натала в могъщите си ръце сякаш беше дете. Тя слабо се възпротиви.

— Не хаби силите си да ме носиш, Конан — замоли го тя. — Аз мога да ходя.

— Тук земята е скалиста — отговори той. — Съвсем скоро ще разкъсаш сандалите си — и погледна меката зелена тъкан, от която бяха изработени. — И освен това, ако ни е писано да стигнем до този

град, трябва да го направим бързо, а аз мога да спестя време по този начин.

Надеждата за живот бе вляла нови сили и издръжливост в стоманените мишци на кимериеца. Той закричи през пясъка, като че ли току-що започваше пътешествието. Като варварин неговата жизненост и издръжливост сред дивата природа му позволяваха да оцелее там, където цивилизовани мъже просто биха загинали.

Доколкото му беше известно, той и момичето бяха единствените оцелели от армията на принц Алмурик — онази дива, пъстра орда, която следвайки разгромения принц бунтовник от Кот, бе преминала през земите на Шем като опустошителна пясъчна буря и бе потопила в кръв пограничните райони на Стигия. Преследвана от стигийците по петите, тя си беше пробила път през черното кралство на Куш, единствено за да бъде ликвидирана в покрайнините на южната пустиня. В съзнанието на Конан това приличаше на мощен порой, който затихваше в движението си на юг за да пресъхне в пясъците на голата пустиня. Костите на участниците — наемници, престъпници, обезсърчени, прокудени — лежаха пръснати от котските плата до дюните осеяли безлюдните местности.

Когато стигийци и кушити затвориха обръча около остатъците от армията и започнаха последното клане, Конан съумя да си пробие път и да избяга заедно с момичето, яхнал една камила. Зад него гъмжеше от врагове и единственият отворен за тях път бе на юг, към пустинята. И те навлязоха в нея.

Момичето беше бритунка, която Конан бе намерил на пазара за роби в един от атакуваните шемитски градове и просто я бе взел. Тя не бе имала дума по въпроса, но съдбата ѝ беше толкова по-добра от онази на хайборейките, озовали се в шемитските хареми, че тя я бе приела с благодарност. По този начин тя взе участие в приключенията на прокълнатата от съдбата войска на Алмурик.

Дни наред те навлизаха все по-навътре в пустинята, преследвани толкова дълго от ездачи стигийци, че когато последните се отказаха, те не посмяха да се върнат назад. Така те продължиха, търсейки вода, докато накрая камилата умря. След това трябваше да вървят. Последните дни страданията им бяха неимоверни. Конан бе помагал на Натала колкото можеше, а и трудностите на живота по лагерите я бяха направили по-силна и издръжлива отколкото обикновените жени,

но въпреки всичко Натала бе стигнала до границата на пълното изтощение.

Слънцето забиваше безмилостно лъчите си в обърканата черна грива на Конан. Той усещаше, че започва да му се гади и зачестяват пристъпите на световъртеж, но стисна зъби и продължи да крачи без да се отклонява. Бе убеден, че градът е реалност, а не мираж. Нямаше представа какво ще намерят в него. Жителите му можеха да бъдат враждебно настроени. Но това поне даваше шанс за борба и този шанс бе единственото, което той някога бе поисквал.

Слънцето се беше спуснало вече ниско над хоризонта, когато те спряха пред масивната порта, благодарни макар и на сянката, хвърляна от нея. Конан пусна Натала, помагайки ѝ да се задържи на крака и разкърши схваналите му се ръце. Над главите им стените се издигаха на тридесет стъпки височина и бяха от някакво гладко зеленикаво вещество, което блестеше почти като стъкло. Конан огледа площадката по дължината на горния им край, очаквайки някой да му извика, но не видя никого. Загубил търпение, той сам извика и удари по портата с ефеса на сабята си, но единствения отговор бе ехото от кънтящите удари, което сякаш му се подиграваше. Натала се свиваше близо до него, изплашена от тишината. Конан опита портата и отстъпи назад, изтегляйки сабята, когато тя тихо се разтвори навътре. Натала подтисна вика си.

— О, виж, Конан!

Веднага зад портата лежеше човешко тяло. Конан внимателно го изгледа, а после вдигна поглед над него. Видя широко, открито пространство, по границите на което се виждаха сводестите входи на къщи, построени от същия зеленикав материал като външните стени. Самите постройки бяха просторни и внушителни и над тях се издигаха блестящи куполи и минарета. Нямаше никакви признаци на живот сред тях. В центъра на площада се виждаше иззидан квадратен кладенец и гледката извади Конан от съзерцанието, защото в устата му беше полепнал сух прах. Той хвана Натала за китката, дръпна я през прага на портата и я затвори зад гърба си.

— Мъртъв ли е? — прошепна тя, посочвайки с тръпка мъжа, който отпуснат лежеше до портата. Тялото бе на висок, снажен индивид, очевидно в разцвета на силите си; кожата беше жълтеникава, очите леко скосени, но в останалото мъжът малко се различаваше от

типичния хайбореец. Обут бе в сандали, пристегнати с ремъци високо над глезените, носеше туника от пурпурна коприна, а на колана му висеше къс меч в ножница от златиста тъкан. Конан докосна тялото. Беше студено. Нямахше признаци на живот.

— Не виждам рани по него — изсумтя кимериецът, — но е толкова мъртъв, колкото Алмурик с петдесетте стигийски стрели в тялото си. В името на Кром, да видим кладенеца! Ако в него има вода ще прием, независимо дали около нас има мъртъвци.

В кладенеца имаше вода, но те не пиха. Нивото ѝ бе поне на петдесет стъпки под перваза и наоколо не се виждаше нищо, с което да се изчерпи от нея. Конан мрачно изруга, влуден от гледката на течността, намираща се извън неговия досег и се извърна за да потърси начин да стигне до нея. В този миг писъкът на Натала го накара да се завърти обратно.

Предполагаемият мъртвец тичаше към него с очи, в които блестеше неоспорим живот, а късият му меч бе изваден. Конан смаяно изруга, но не загуби време в предположения. Той пресрещна хвърлилия се върху му нападател със страничен удар на сабята си, острието на която се впи в плът и кости. Главата на човека с глух звук отхвъркна на плочите, тялото му залитна като на пияница, струя кръв изхвъркна от разсечената сънна артерия и то падна тежко.

Конан го гледаше яростно, шепнейки проклетия.

— Този тип сега е точно толкова мъртъв, колкото преди малко. В каква ли лудница сме попаднали?

Натала, която бе сложила ръце върху очите си, надникна между пръстите си и се разтреसे от страх.

— О, Конан, дали жителите на града няма да ни убият за това?

— Ами — изръмжа той, — ако не му бях отсякъл главата, щеше да ни убие той.

Той погледна странично към сводовете, които бездушно зееха в стените над тях. Не видя нито намек на движение, нито чу някакъв звук.

— Не мисля, че са някой ни е видял — измърмори той. — Сега ще скрия следите...

Той повдигна трупа, хванал го за колана с едната си ръка и сграбчи косата на главата с другата, след което изтегли отвратителните останки до кладенеца.

— След като няма да прием от тази вода — скръцна той със зъби отмъстително, — ще се погрижа поне никой друг да не изпита наслада от нея! — Той повдигна тялото до перваза и го пусна, хвърляйки и главата след него. Глух плисък се разнесе от дълбочината.

— По камъните има кръв — обади се Натала.

— Ще има още повече, ако не намеря вода скоро — изръмжа кимериецът, чийто скромнен запас от търпение беше вече на изчерпване. Девойката почти бе забравила за жаждата и глада си от страх, но не и Конан.

— Ще влезем в една от тези врати — каза той. — Сигурно скоро ще открием хора.

— О, Конан! — изплака тя, притискайки се плътно до него. — Страх ме е! Това е град на духове и мъртъвци! Нека се върнем обратно в пустинята! По-добре да умрем там, отколкото да се изправим тук срещу тези ужаси!

— Ще се върнем в пустинята, когато ни хвърлят в нея от стените — озъби се той. — Тук, в този град, някъде има вода и аз ще я намеря, дори ако се наложи да убия всичките му жители.

— Но какво ще стане, ако те отново се събудят? — прошепна тя.

— Тогава ще ги избивам, докато не станат отново мъртви! — отсече той. — Хайде! Какво ще му избираме, да влезем тук! Стой зад мене, но не бягай докато не ти кажа.

Тя издаде звук на съгласие и го последва толкова отблизо, че за негово раздражение едва не го настъпваше по петите. Вече започваше да се здрачава и странният град се запълваше с пурпурни сенки. Те влязоха през една отворена врата и се озоваха в широка стая, стените на която бяха скрити под кадифени гоблени със загадъчни мотиви на тях. Подът, стените и таванът бяха от същия зелен лъскав камък, а по стените се виждаха златни фризове. Кожи и облечени в сатен възглавници бяха нахвърляни по пода. Няколко врати водеха към други стаи. Те минаха през тях, прекосиха няколко помещения, подобни на първото. Не видяха никого, но кимериецът изсумтя с подозрение:

— Тук е имало някой неотдавна. Диванът е още топъл от човешкото тяло, което е лежало в него. Тази копринена възглавница е съхранила нечий отпечатък. Освен това, във въздуха се носи слаб аромат на парфюм.

Над всичко се бе спуснала странната атмосфера на нещо свръхестествено. Преминаването из този тъмен, смълчан дворец бе като потапяне в опиумни видения. Някои от помещенията не бяха осветени и те ги избягваха. Други бяха облени в мека, странна светлина, която сякаш се излъчваше от скъпоценните камъни, подредени по стените във фантастични мотиви. Изведнъж, когато те влязоха в една от осветените стаи, Натала ахна и хвана спътника си за ръката. С проклятие на устата той се извърна, озъртайки се за да открие врага, озадачен, че не го вижда.

— Какво има? — раздразнено се осведоми той. — Ако отново ме сграбчиш за ръката, с която държа меча, ще те одера жива. Да не искаш някой да ми пререже гърлото? Какво си се разкряскала?

— Погледни там — каза тя, потрепервайки.

Конан изсумтя. На една маса от полиран абанос бяха подредени златни съдове, в които очевидно имаше храна и питиета. В стаята нямаше никой.

— Е, добре, който и да си е приготвил този пир — каза мрачно той, — ще трябва да се нахрани тази вечер другаде.

— А смеем ли да опитаме тази храна, Конан? — попита момичето неспокойно. — Хората могат да се нахвърлят върху ни и тогава...

— Лир ан мананам мак лир! — изруга той и като я хвана за врата без много да се церемони, насила я сложи на един от позлатените столове около масата. — Ние умираме от глад, а ти измисляш възражения! Яж!

Той седна на стола в другия край на масата, взе позлатената чаша пред себе си и я изпразни на един дъх. В нея имаше аленочервена, подобна на вино течност с особен непознат му вкус, която обаче беше като нектар за пресъхналото му гърло. Задоволил временно жаждата си, той се нахвърли на храната с истинско наслаждение. Тя също му бе непозната — екзотични плодове и ястия от необикновено месо. Съдините бяха изящно изработени, а имаше и златни вилици и ножове. Конан ги игнорира, като хващаше късовете месо с ръце и го разкъсваше със здравите си зъби. Трапезните маниери на кимерийците бяха вълчи по естеството си от край време. Неговата цивилизована сътрапезница се хранеше по-изискано, но със същото настървение. През главата на Конан мина мисълта, че храната можеше да е

отровена, но тя не развали апетита му — той предпочиташе по-скоро да умре от отрова, отколкото от глад.

* * *

Задоволил глада си, той се облегна с въздишка на задоволство. Прясната храна показваше, че в смълчания град има хора и може би зад всеки тъмен ъгъл се криеше дебнещ враг. Но той не се безпокоеше по този въпрос, тъй като увереността в собственото му бойно умение бе голяма. Започна да му се приспива и вече обмисляше идеята да подремне, опънал се на съседния диван.

Не беше така с Натала. Тя също вече не бе гладна и жадна, но не ѝ се спеше. Красивите ѝ очи наистина бяха широко отворени, докато плахо поглеждаше през отворените врати — граници към неизвестното. Тишината и загадъчността на това тайнствено място ѝ действуваха на нервите. Помещението ѝ се струваше по-голямо, а масата по-дълга отколкото първоначално бе забелязала и изведнъж тя осъзна, че се намира по-далече от мрачния си защитник, отколкото би искала. Тя бързо стана, заобиколи масата и седна на коляното му, поглеждайки неспокойно към извитите сводове на вратите. Някои бяха осветени, някои не и погледът ѝ се задържаше най-дълго именно към неосветените.

— Нахранихме се, пихме и си отпочинахме — каза тя настойчиво. — Нека напуснем това място, Конан. Тук се крие нещо лошо. Просто го чувствавам.

— Е, до момента не ни се случи нищо особено — започна той с тих глас, но в този момент някакво зловещо изшумоляване го сепна. Той отблъсна момичето от коляното си, изправи се с пъргавата лекота на пантера, изтегли сабята от ножницата и се обърна с лице към вратата, през която бяха дочули шума. Той не се повтори и Конан безшумно се прокрадна напред, а Натала го последва, усещайки биенето на сърцето си в гърлото. Тя знаеше, че той предусеща някаква опасност. Приведената му глава беше свита между гигантските му рамене и той се плъзгаше, полуприклеknал като дебнещ тигър. И шумът, който издаваше не беше по-силен от шума, който би издал тигъра.

Когато стигна до вратата той поспря и Натала надникна страхливо иззад гърба му. В стаята нямаше светлина, но тя беше частично осветена от сиянието излъчвано зад тях, което проникваше дори до по-следващата стая. И в тази стая един мъж лежеше на издигнат подиум. Меката светлина го осветяваше и те видяха, че той е подобен на човека, който Конан беше убил край входната порта, с разликата, че одеждите му бяха по-богати, украсени със скъпоценни камъни, който примигваха под необикновената светлина. Дали бе мъртъв или просто спеше? Отново се разнесе слабият зловец звук, сякаш някой отдръпваше встрани завеса. Конан се изтегли назад заедно с притисналата се към него Натала. Той сложи ръка върху устата ѝ точно в момента, когато тя щеше да изкрещи.

От мястото, където се намираха сега те не можеха повече да виждат подиума, но виждаха сянката, която той хвърляше на стената от другата му страна. И в този момент една друга сянка се плъзна по стената — огромно, безформено черно петно. Докато наблюдаваше Конан почувствува, че космите му настръхват. Колкото и да бе изкривена сянката, той знаеше, че никога не е виждал човек или звяр, който да хвърля подобна сянка. Изяждаше го любопитство, но някакъв инстинкт го караше да не помръдва. Той чуваше задъханото дишане на Натала, която гледаше с широко разтворени очи. Никакъв друг звук не нарушаваше заредената с напрежение тишина. Огромната сянка погълна онази от подиума. В продължение на един дълъг миг единствено тя се виждаше на стената. След това бавно се изтегли и отново се появи сянката на подиума. Но спящият вече не беше върху него.

Някакъв истеричен звук се надигна в гърлото на Натала и Конан предупредително я разтърси. Той самият усещаше студ в собствените си вени. Враговете в човешки облик не го плашеха; всичко разбираемо, колкото и страховито да изглеждаше, не предизвикваше трепет в широките му гърди. Но това тук надхвърляше границите на неговото познание.

След малко обаче любопитството му надви безпокойството и той отново се плъзна в неосветената стая, готов за всякаква изненада. Надникна в следващата стая и видя, че е празна. Подиумът беше на старото си място, но човекът в скъпите одежди вече не беше върху него. На коприненото покривало като голям ален камък имаше

единствена капка кръв. Натала видя петното и задавено извика, а Конан се въздържа да я накаже за това. Той отново почувствува ледената ръка на страха. Един мъж бе лежал на този подиум, а нещо се бе прокраднало в стаята и го бе отнесло. Какво точно бе това нещо, Конан нямаше представа, но в тези слабо осветени стаи се бе спуснала атмосферата на свръхестествен ужас.

Той бе готов да си вървят. Хващайки Натала за ръка, той се обърна, после се поколеба. Някъде зад гърба им, из стаите, през които вече бяха минали, се чу звука на стъпки. Човешки крак — бос или леко обут, бе причината за този звук и Конан, с предпазливостта на вълк, веднага зави встрани. Той вярваше, че ще може да излезе на открито, заобикаляйки стаята, откъдето се бяха разнесли стъпките.

Но преди още да прекосят и първата стая по новия маршрут, някакво изшумоляване ги накара рязко да спрат. Пред една скрита зад завеса ниша стоеше мъж и напрегнато ги наблюдаваше.

Той бе точно копие на онези, които вече бяха срещнали: висок, добре сложен, облечен в пурпурни одежди, препасан с колан, обсипан със скъпоценни камъни. В кехлибарените му очи нямаше нито изненада, нито враждебност. В тях имаше нещо, което можеше да се види само в очите на мечтател. Той не направи опит да изтегли късия си меч от ножницата. След кратка напрегната пауза той заговори с отнесен глас на език, който слушателите му не можеха да разберат.

Конан се осмели и му отговори на стигийски, а странникът продължи на същия език:

— Кои сте вие?

— Аз съм Конан, кимериец — отговори варваринът. — Това е Натала, бритунка. Кой е този град?

Човекът не отговори веднага. Замечтания му, чувствен поглед се спря върху Натала и едва тогава той бавно повлече:

— От всичките ми съновидения, това е най-странното! О, златнокъдра девойко, от коя бленувана земя си дошла? От Андара, Тотра или от Кут?

— Що за дивотии са това? — изръмжа остро кимериецът, на когото не допаднаха нито гласа, нито маниерите на мъжа.

Другият не му обърна внимание.

— Сънувал съм и по-пищни красавици — прошепна той, — гъвкави жени с коса, тъмна като нощта и с черни очи, бездънни и

загадъчни. Но твоята кожа е бяла като мляко, очите ти са чисти като утринта, а твоето изящество и свежест привличат като меда. Ела в леглото ми, момиче на бляна!

Той пристъпи напред и протегна ръка към нея, но Конан я отблъсна встрани с удар, който можеше да я счупи. Мъжът залитна назад, улови с другата ръка изтръпналия си крайник и очите му потъмняха.

— Бунт на привиденията? — прошепна той. — Варварино, аз ти заповядвам... Върви си! Разтвори се! Изпари се! Избледней! Изчезни!

— Ще ти изчезне главата от раменете — просъска вбесеният кимериец и сабята блесна в ръката му. — По този начин ли посрещате чужденците? В името на Кром, тези завеси ще потънат в кръв!

Замечтаността в погледа на мъжа се смени с удивление.

— Тог! — възкликна той. — Да не сте истински? Откъде се появихте? Кои сте вие? Какво правите в Цутал?

— Дойдохме от пустинята — изръмжа Конан. — Лутанията ни доведоха до града по здрач, когато умирахме от глад. Открихме пир, приготвен за някого и се възползувахме. Нямам пари да го заплатя. В моята страна на гладния не се отказва храна, но вие цивилизованите очаквате заплащане... разбира се, ако сте като останалите, които съм срещал. Не сме направили нищо лошо и се готвехме да си тръгнем. Кром, не ми харесва това място, където мъртъвците възкръсват, а спящите изчезват в търбусите на сенки!

Човекът силно трепна при последните думи, а жълтеникавото му лице стана пепелявосиво.

— Какво каза? Сенки? В търбусите на сенки?

— Ами — отговори Конан предпазливо, — онова нещо, което е в състояние да вземе спящ и да остави само петно кръв.

— Видели сте го? Видели сте него? — мъжът трепереше като лист и гласът му се беше извил на висока нотка.

— Единствено един спящ на подиум човек и една сянка, която го погълна — отвърна Конан.

Ефектът от думите му върху другия бе поразителен. Със страхотен крясък мъжът се извърна и се изхвъркна от помещението. Слепешката той се удари в рамката на вратата, възстанови равновесието си и втурна през съседните стаи, продължавайки да крещи с все сила. Изумен, Конан гледаше след него, а девойката хвана

гиганта за ръката, треперейки. Те вече не виждаха бягащата фигура, но продължаваха да дочуват писъците на ужас, затихващи в далечината и отекващи в куполите на главите им. Изведнъж се разнесе писък, по-висок от останалите, рязко заглъхна и отново се възцари пълна тишина.

— Кром!

Конан изтри потта от челото си с ръка, която не беше съвсем твърда.

— Това наистина е град на лудостта! Я да се махаме оттук, преди да сме се срещнали и с останалите луди!

— Всичко това е кошмар! — изхлипа Натала. — Ние сме мъртви и прокълнати! Умрели сме в пустинята и това е адът! Ние сме безтелесни духове... ох! — викът ѝ се дължеше на оглушителния шамар, нанесен ѝ от Конан с открита длан.

— Не си дух, щом крещиш след леко плясване — отбеляза той с мрачния хумор, който често го завладяваше в най-неподходящи моменти. — Ние сме живи, макар и не за дълго, ако продължаваме да се мотаме в това леговище ма дявола. Ела!

* * *

Едва бяха преминали през една от стаите и отново рязко спряха. Някой или нещо се приближаваше. Те се обърнаха към вратата, откъдето се разнасяха стъпките, чакайки без да знаят какво. Ноздрите на Конан се разшириха, а очите му се присвиха. Той усещаше слабия аромат на парфюм, който бе доловил по-рано. На прага на вратата се появи фигура. Конан тихо изруга, а червените устни на Натала широко се разтвориха.

Една жена стоеше там и ги гледаше с удивление. Беше висока и стройна, с формите на богиня; облеклото ѝ се състоеше от пояс около слабините, обшит със скъпоценни камъни. Пищна и черна като нощта коса подчертаваше белотата на тялото ѝ. В тъмните ѝ очи, скрити зад дълги мигли, се разкриваше дълбочината на тайнствена чувственост. Дъхът на Конан спря пред красотата ѝ, а Натала гледаше с широко разтворени очи. Кимериецът никога не беше виждал такава жена; очертанията на лицето ѝ бяха стигийски, но тя не бе тъмнокожа като

онези стигийки, които той бе виждал — крайниците ѝ бяха бели като алабастр.

Тя заговори на стигийски с плътния си дълбок мелодичен глас:

— Кои сте вие? Какво правите в Цутал? Кое е това момиче?

— Ти коя си? — директно я контрира Конан, който бързо се изморяваше да отговаря на въпроси.

— Аз съм Талис, стигийката — отговори тя. — Вие луди ли сте, за да дойдете тук?

— Започвам да си мисля, че трябва да съм — изръмжа Конан. — В името на Кром, ако съм нормален, значи не съм за тук, защото всички наоколо не са наред. Идваме ние, залитайки откъм пустинята и попадаме на мъртвец, който се опитва да ме промуши в гръб. Влизаме в дворец — богат и луксозен, но очевидно празен. Намираме масата приготвена, но пируващите ги няма. След това виждаме сянка, която поглъща един спящ... — той внимателно я наблюдаваше и видя как цвета на лицето ѝ се промени леко. — Е?

— Е, какво? — осведоми се тя, бързо възстановявайки контрола си.

— Просто очаквах да изхвъркнеш от стаята, пищейки като побесняла — отговори той. — Така направи мъжа, на когото споменах за сянката.

Тя леко сви тънките си бели рамене.

— Значи това са били писъците, които чух. Е, всеки със съдбата си, но глупаво е да пициш като плъх в капан. Когато Тог ме поиска, той ще дойде за мене.

— Кой е Тог? — запита Конан с подозрение.

Тя го изгледа с дълъг, преценяващ поглед, от който лицето на Натала порозовя и тя прехапа малката си червена устна.

— Седнете на онзи диван и ще ви разкажа — каза тя. — Но първо ми кажете имената си.

— Аз съм Конан, кимериец, а това е Натала, дъщеря на Бритуния — отговори той. — Ние сме бегълци от една армия, разгромена на границите на Куш. Но не изгарям от желание да седя, докато черни сенки се прокрадват зад гърба ми.

С игрив звънлив смях, тя седна, протягайки добре оформените си крака с отработено безразличие.

— Отпуснете се — посъветва ги тя. — Ако Тог ви пожелае, той ще ви вземе, където и да сте. Онзи, за когото споменахте, който пищял и бягал... не го ли чухте как извика по-силно и после гласът му заглъхна? В трескавия си бяг той е попаднал на онзи, от който е искал да избяга. Но никой не може да избяга от съдбата си!

Конан изсумтя неопределено, но седна на края на един диван със сабя през коленете и очи, който недоверчиво оглеждаха стаята. Натала се сгуши до него, вкопчила се ревниво с крака, подпъхнати под себе си. Тя оглеждаше странната жена с недоверие и неодобрение. Чувстваше се малка, мръсна и незначителна пред тази пищна красота и не можеше да сбърка погледа в тъмните очи, които поглъщаха всяка подробност от физиката на бронзовия гигант.

— Какво е това място и кои са тези хора? — осведоми се Конан.

— Този град се нарича Цутал и той е древен. Изграден е на мястото на оазис, който основателите на Цутал открили в своите странствувания. Те дошли от изток преди токова време, че даже и потомците им вече не си спомнят за това.

— Но те явно не са много; тези дворци изглеждат празни.

— Наистина не са и все пак са повече, отколкото можеш да си помислиш. Самият град е един огромен палат и всяка сграда зад стените е тясно свързана с другите. Можеш да бродиш из тези стаи дълго и да не видиш никой. В друг случай би могъл да срещнеш стотици жители.

— Как така? — запита неспокойно Конан, на когото това твърде силно намирисваше на магия за да бъде безгрижен.

— По-голямата част от времето тези хора лежат, потънали в сън. За тях живота им по време на сън е толкова важен, а и толкова реален, колкото когато са будни. Чувал ли си за черния лотос? Отглеждат го в града. С течение на времето са го култивирали, така че вместо смърт неговият сок започнал да носи сънища — фантастични и великолепни. Потънали в тази сънища те прекарват по-голямата част от времето си. Животът им е накъсан, лишен от план, мъгляв. Те бленуват, после се събуждат, пият, любят се, хранят се и отново заспиват. Рядко завършват онова, което са започнали; готови са да го зарежат по средата и отново да се потопят в забравата на черния лотос. Онези ястия, които сте намерили — без съмнение някой се е събудил, почувствувал е пристъп

на глад, приготвил е храната, след това е забравил за нея и отново е изпаднал в плена на съня.

— Откъде намират храна? — прекъсна я Конан. — Не видях поля или лози извън града. Градините и оборите в града ли се намират?

Тя поклати глава.

— Произвеждат храната си от първичните елементи. Те са великолепно учени, тогава когато не са под въздействието на цветето на бляновете им. Техните предци са били гиганти на мисълта, построили този чудесен град в пустинята и макар цялата им раса да станала роб на своите тайнствени страсти, част от удивителното им познание се е запазило до днес. Сигурно сте се чудили какво е това осветление. Това са скъпоценни камъни, заредени с енергия. Трябва да ги потъркате с палеца си в едната посока за да светнат, а после в обратна посока за да изгаснат. И това е само един пример за тяхната наука. Но много е вече забравеното. Те малко се интересуват от живота, когато са будни и предпочитат да лежат през по-голямата част от времето в сън, подобен на смъртта.

— Значи мъртвеца край портата... — започна Конан.

— Без съмнение е спял дълбоко. Робите на лотоса са като мъртви. Животът им просто спира. Не е възможно да се доловят и най-слабите му признаци. Духът напуска тялото и броди на свобода из други, екзотични светове. Човекът край портата е един добър пример за тяхната безотговорност. Той е охранявал там, където обичаите са постановили винаги да има стража, макар никога досега да не е дошъл враг откъм пустинята. В другите части на града ще намерите други стражи и те по правило са заспали също така дълбоко, както мъжа край портата.

Конан обмисляше чутото.

— Къде са хората сега?

— Пръснати из града, легнали по дивани, върху възглавници из ниши, на застлани с кожи подиуми — всички те загърнати във воала на съновиденията.

Конан чувствуваше, че кожата между масивните му рамене настръхва. Идеята за стотици хора, лежащи изстинали и неподвижни в палати, украсени с гоблени, със стъклен поглед в незрящите очи,

вперен нагоре, не беше никак успокоителна. Той си спомни за нещо друго.

— А какво е онова нещо, което се прокрадваше из стаите и отнесе заспалия мъж?

Лека тръпка премина по крайниците ѝ.

— Това е бил Тог Древният, Богът на Цутал, който обитава затъналия купол в центъра на града. Той винаги е живял в Цутал. Дали е дошъл с основателите или вече е бил тук, когато са издигали града — това никой не знае. Но хората на Цутал го боготворят. По-голямата част от времето той спи под града, но понякога — през различни интервали, изгладнява и тогава тихо се промъква през тайни коридори и слабо осветени стаи, търсейки своята плячка. И тогава никой не е в безопасност.

Натала простена ужасена и обхвана могъщия врат на Конан сякаш за да се противопостави на опит да бъде издърпана встрани от защитника си.

— Кром! — възкликна той, възмутен. — Да не искаш да кажеш, че хората на този град си лежат спейки безгрижно, докато този демон броди сред тях?

— Той изгладнява рядко — повтори тя. — Освен това един бог има нужда от жертвоприношения. Когато бях дете в Стигия хората живееха под сянката на един жрец. Никой не знаеше кога ще го хванат и заведат пред олтара. Каква разлика има дали жрецьт прави жертвоприношение на своя бог или богът идва сам?

— Обичаите на моя народ не са такива — изръмжа Конан, — нито на народа на Натала. Хайборейците не принасят човешки жертви пред своя бог Митра, а що се отнася до моя народ... Кром, бих искал да видя жреца, който ще се опита да замъкне кимериец пред олтара! Ще се пролее кръв, но не според намеренията на жреца!

— Ти си варварин — изсмя се Талис, но очите ѝ блестяха. — Тог е много стар и е ужасяващ.

— Тези хора са или глупаци или герои — промълви Конан, — за да легнат и да си сънуват идиотските сънища, знаейки, че могат да се събудят в корема му.

Тя отново се засмя.

— Но те не познават друг начин на живот. Безброй поколения Тог ги преследва като дивеч. Именно той е един от факторите довели

числото им от хиляди на стотици. Още някое друго поколение и те ще бъдат заличени и Тог или ще се отпрати по света, търсейки нова плячка, или ще се върне в подземния свят, от който е дошъл преди толкова години.

Те осъзнават неизбежната си съдба, но са фаталисти, които нито могат да се ѝ противопоставят, нито да избягат от нея. Нито един от настоящето поколение не е напуснал стените за дълго. Има оазис на около един ден път на юг — виждала съм го на старите карти, начертани на пергамент от предците им, но нито един жител на Цутал вече три поколения не го е посещавал, а още по-малко е правил опит да изследва плодородните пасбища, които според картите са на още един ден път по-нататък. Това е една бързо умираща раса, потънала в забравата на лотоса, която се стимулира в будно състояние със златисто вино, от което раните заздравяват, живота се удължава и което вдъхва нови сили и на най-преситения развратник.

Но въпреки това те ценят живота и се плашат от божеството, пред което се покланят. Видели сте вече как един от тях се побърка от мисълта, че Тог броди из палатите. Виждала съм целия град да пици и хората да си скубят косите, да напускат града обезумели, да се крият извън стените и да теглят жребий кой да бъде вързан и хвърлен обратно за да засити глада на Тог. Ако не спяха всички сега, слухът че Тог е дошъл щеше да ги подлуди до степен отново да избягат извън портите.

— О, Конан! — замоли се Натала истерично. — Нека избягаме ние!

— Всичко с времето си — прошепна Конан, приковал пламтящия си поглед върху Талис. — А какво правиш тук ти — една стигийка?

— Дойдох още като малко момиче — отговори тя, прелъстително облегната на кадифения диван, сплела фините си пръсти зад тъмнокосата си глава. — Аз съм дъщеря на крал, а не обикновена жена и това си личи по кожата ми, която е бяла като на твоята малка блондинка. Бях отвлечена от един принц-бунтовник, който избяга на юг с армия от стрелци-кушити, търсейки земя, която да може да направи своя. Той и войните му загинаха в пустинята с изключение на един, който преди да умре ме качи на една камила и вървя покрай нея, докато сам падна и умря. Животното продължи да се лута, а аз накрая

съм изгубила съзнание от глад и жажда, след което се свестих в този град. Разказаха ми, че са ме видели рано сутринта от стените, просната безжизнена до мъртвата камила. Излезли за да ме внесат, след което ме съживили с чудодейното си златно вино. И единствено гледката на жена ги бе накарала да се отдалечат на такова разстояние от стените.

Те, особено мъжете, силно се заинтересували от една жена. И тъй като не можех да говоря езика им, те се научиха да говорят моя. Бяха много бързи и умни, защото научиха езика ми дълго преди аз да науча техния. Но повече ги интересувах аз самата, а не моя език. Аз бях и продължавам да съм единственото нещо, заради което някой от техните мъже е готов да забрави макар и за кратко сънищата на лотоса.

Тя злобно се изсмя, стрелвайки многозначителен поглед към Конан.

— Разбира се, жените ревнуват от мене — продължи тя спокойно. — Макар и жълтокожи, те са симпатични по своему, но са замечтани и неуверени като мъжете, които обаче ме харесват както заради красотата, така и заради реалността ми. Аз не съм сън! Макар и да минах през съновиденията на лотоса, аз съм нормална жена, със земни емоции и желания. С такава като мене, онези жълтокожи с очи кръгли като луната не могат даже да се сравняват.

Ето защо ще е по-добре за тебе да прережеш със сабята си гърлото на това момиче, преди жителите на Цутал да са се събудили и да са я пленили. Те ще я прекарат през неща, за които не е и сънувала! Тя е твърде мека за да оцелее след онова, от което живея аз. Аз съм дъщеря на Луксур и преди да бях изтекли петнайсет лета от живота ми вече бях минала през храмовете на Деркетто, Черната богиня, а след това бях посветена в тайнствата. И не бих казала, че първите ми години в Цутал са били низ от неземни изживявания! Народът на Цутал е забравил повече неща, отколкото жриците на Деркетто някога са си представяли. Тези хора живеят само заради плътските наслаждения. Независимо дали бленуват или са будни, техния живот е изпълнен с екстаза на екзотични изживявания, които са извън представата на обикновените хора.

— Проклети изроди! — изръмжа Конан.

— Всичко е въпрос на гледна точка — лениво се усмихна Талис.

— Добре! — изведнъж реши той. — Тогава ние просто си губим времето. Виждам, че това не е място за простосмъртни. Ще се махнем

преди да се е появил Тог за да ни изяде или тези слабоумни да се събудят. Мисля, че пустинята ще бъде по-милостива към нас.

Натала, чиято кръв се бе смразила след думите на Талис, енергично се съгласи. Тя говореше стигийски доста лошо, но го разбираше добре. Конан се изправи, помагайки ѝ да стане.

— Ако ни покажеш най-близкия изход от този град — допълни той, — ще се оправим нататък сами.

Но погледът му не можеше да се откъсне от стройните крайници на стигийката и белите ѝ гърди.

Тя не пропусна да забележи погледа му, загадъчно се усмихна и се надигна с гъвкавата грациозност на голяма ленива котка.

— Следвайте ме — каза тя и тръгна напред, усещайки погледа на Конан върху пищната си фигура и перфектната поза. Тя не тръгна по пътя, по който бяха дошли, но преди подозрението в главата на Конан да се събуди тя спря в едно широко помещение, облицовано със слонова кост и посочи малък фонтан, който бълбукаше в центъра на покрития със слонова кост под.

— Не искаш ли, дете, да си измиеш лицето? — запита тя Натала. — Потънало е в прах и дори в косата ти е сплъстена.

Натала гневно почервения, доловила злобата в леко подигравателния тон на стигийката, но се подчини, питайки се какви ли поражения бяха нанесли пустинното слънце и вятъра на тялото ѝ — нещо, с което жените от нейната раса основателно се гордееха. Тя коленичи до фонтана, отметна назад косата, смъкна туниката си до кръста и започна да мие не само лицето си, но също белите ръце и раменете си.

— О, Кром! — изсумтя Конан. — Една жена ще спре да огледа красотата си, даже ако самия дявол я преследва по петите. Побързай, момиче, ще си прашна пак цялата преди още този град да се е скрил от погледа ни. И, Талис, ще ти бъда благодарен, ако ни намериш малко храна и нещо за пиене.

Вместо отговор Талис се притисна в него и прехвърли бялата си ръка през бронзовите му рамене. Стройното ѝ голо тяло се опираше в бедрото му, а парфюма на бухналата ѝ коса навлизаше в ноздрите му.

— За какво ти е пустинята? — прошепна тя настойчиво. — Остани тук! Аз ще те науча на удоволствията на Цутал. Аз ще те защита! Ти си истински мъж; омръзнаха ми тези телета, които само

въздишат, сънуват и се събуждат, а после сънуват отново. Гладна съм за твърдата, чиста страст на един земен мъж. От блясъка в очите ти сърцето ми ще се пръсне, а докосването на желязната ти ръка направо ме подлудява.

Остани тук! Ще те направя крал на Цутал! Ще ти разкрия всички древни тайни и екзотичните начини да се доставя удоволствие! Аз... — Тя бе обхванала врата му с двете си ръце, изправена на пръсти и чувственото ѝ тяло вибрираше, опряно в неговото. През бялото ѝ рамо той видя Натала, която отметна назад обърканата си коса, замръзна, отвори широко очи, разтвори устни в едно шокирано „О“. Издавайки неясен звук на притеснение, Конан се освободи от сплетените около него ръце на Талис и я отмести встрани с масивната си ръка. Тя хвърли бърз поглед към бритунката, загадъчно се усмихна и кимна с великолепната си глава, сякаш взела някакво вътрешно решение.

Натала се изправи и рязко дръпна туниката си нагоре с гневен поглед и нацупени устни. Конан изруга под носа си. Моногамията не беше в характера му, но вътре в него имаше някаква вродена почтеност, която беше най-добрата защита за Натала.

Талис реши да не проявява настойчивост. Тя направи жест с фината си ръка да я последват, след което се обърна и тръгна през помещението. Изведнъж, озовала се в близост до една покрита с гоблени стена, тя рязко спря. Конан, който я наблюдаваше изкъсо, се запита дали не е чула някакви звуци, може би дължащи се на безименното чудовище, което се прокрадваше из среднощните коридори и кожата му настръхна при мисълта.

— Какво чу? — осведоми се той.

— Наблюдавай онази врата — отвърна му тя, посочвайки.

Той рязко се извърна със сабя в ръката. Но погледът му спря на празната врата. Неочаквано зад гърба му се разнесе слаб, приглушен шум и полузадушено ахване. Той се обърна. Талис и Натала бяха изчезнали. Гобленът все още леко се по-клащаше, сякаш преди малко е бил отместен. И докато гледаше, отворил уста недоверчиво, иззад гоблена се разнесе глух писък, в който той разпозна гласа на момичето от Бритуния.

2

Когато, подчинявайки се на настойчивостта в гласа на Талис, Конан се обърна към срещуположната врата, Натала стоеше точно зад него в близост до стигийката. В момента, когато кимериецът извърна гръб към нея, с невероятната бързина на пантера Талис сложи ръка върху устата на Натала, задушавайки вика, който тя се опита да издаде. В същия миг другата ръка на стигийката обхвана русото момиче през кръста и я дръпна към стената, която се поддаде под натиска на рамото ѝ. Част от стената се завъртя навътре и в момента, когато Конан се обръщаше, Талис се провря през отворилата се между драпериите пролука.

Тайната врата се върна на мястото си и настана пълна тъмнина. Талис поспря за миг, очевидно намествайки обратно резето и понеже за целта трябваше да свали ръката си от устата на Натала, бритунката се възползува за да извика с всичка сила. В тъмнината се разнесе отрезвяващия смях на Талис.

— Можеш да крещиш колкото си искаш, малка глупачке. Това само ще скъси живота ти.

При тези думи Натала веднага спря да вика и се сви като се тресеше цялата.

— Защо е всичко това? — умолително запита тя. — Какво ще правиш?

— Смятам да те отведа по този коридор малко по-нататък — отговори Талис, — и да те оставя на онзи, който рано или късно ще дойде да те вземе.

— О-о-о! — гласът на Натала се извиси в писък на ужас. — Защо ми желаш злото? Аз никога не съм ти причинявала нищо лошо!

— Искам твоя войн. Ти ми пречиш. Той ме желае, мога да прочета това в очите му. И ако не си ти, той би проявил желание да остане тук и да стане мой крал. След като изчезнеш той ще ме последва.

— Той ще ти пререже гърлото — отговори Натала с убеждение, защото познаваше Конан по-добре от Талис.

— Ще видим това — отговори стигийката студено, уверена във властта си над мъжете. — Във всеки случай, ти поне няма да знаеш дали ще ме прободат или ще ме целува, защото ще си пристанала на онзи, който обитава в мрака. Идвай!

Загубила разсъдък от ужас, Натала диво се съпротивляваше, но без полза. Със сила, която беше невероятна за една жена, Талис я вдигна като малко дете и я понесе надолу по тъмния коридор. Натала не викаше, помнейки зловещите думи на стигийката; единственият звук, който се чуваше беше отчаяното ѝ задъхано дишане и тихият подигравателен смях на Талис. В този момент ръката, с която Натала се опитваше да се задържи, попадна на нещо в тъмнината — инкрустираната със скъпоценни камъни дръжка на камата, запъхната в пояса на Талис. Натала я измъкна и с цялата си моминска сила нанесе удар слепешката.

Писък се изтръгна от устните на Талис — писък, в който имаше болка и ярост. Тя залитна и Натала се изплъзна от прегръдката, която бе загубила своята сила, ожулвайки тялото си в каменния под. Надигна се, изпълзя бързо до най-близката стена и се изправи до нея разтреперана, като дишаше тежко. Не можеше да види Талис, но я чуваше ясно. Стигийката съвсем не беше мъртва. Тя проклинаше без да спира и гневът ѝ беше толкова концентриран и убийствен, че Натала почувствува костите ѝ да омекват и кръвта ѝ да се вледенява.

— Къде си, малко изчадие на дявола? — задъхваше се Талис. — Нека само те пипна отново и... — Натала почувствува, че прималява, докато Талис описваше по какъв начин ще отмъсти на тялото на съперницата си. А начинът, по който се изразяваше би засрамил и най-загрубялата куртизанка ма Аквилония.

Натала чуваше как тя търси нещо в тъмнината и изведнъж от някъде се появи светлина. Очевидно каквито и страхове да бе изпитвала Талис от този черен коридор, те бяха отстъпили пред гнева ѝ. Светлината идваше от един от заредените с енергия камъни, които украсяваха стените из Цутал. Талис бе потъркала такъв камък и сега стоеше в центъра на червеника-вото му сияние — светлина, различна от онази, която другите камъни бяха излъчвали.

С едната си ръка тя притискаше ребрата и през пръстите ѝ се стичаше кръв. Но не личеше да бе загубила сили, нито да бе лошо ранена и в очите ѝ блестеше животински огън. Малкото смелост останала в Натала се изпари при гледката на призрачно осветената стигийка, чието красиво лице бе изкривено от дяволски страсти. Тя се приближаваше като пантера, свалила ръка от раната и с досада изтръска кръвта от пръстите си. Натала разбра, че не беше ранила съперницата си тежко. Острието се бе само плъзнало по скъпоценните камъни в пояса, но раната макар повърхностна, бе достатъчна за да събуди неудържимата ярост на стигийката.

— Дай ми този кинжал, глупачке! — изскърца през зъби тя, насочвайки се към изплашеното момиче.

Натала разбираше, че трябва да се бори, докато все още има шанс за това, но не можеше да събере смелост. По натура тя не беше борец, а сега тъмнината, насилието и ужаса на приключението я правеха отпусната — както физически, така и психически. Талис дръпна кинжала от безволевите ѝ пръсти и презрително го хвърли встрани.

— Малка мръсница! — отново скръцна тя и започна да я удря през лицето, с която ръка ѝ попаднеше. — Преди да те завлека по коридора и да те хвърля в устата на Тог, сама ще ти пусна малко кръв! Ти се осмели да ме удариш с нож... е, добре, ще си платиш за дързостта!

И като я сграбчи за косата, Талис я издърпа в коридора до едно по-осветено място. В стената се виждаше метална халка, закрепена на височина малко над човешки ръст. От нея висеше въже, изплетено от коприна. Като в някакъв кошмар Натала видя как ѝ смъкват туниката и в следващия момент Талис вдигна ръцете ѝ и привърза китките ѝ за халката, на която тя увисна гола, както в деня, когато се бе родила, с крака едва докосващи пода. Като изви глава настрани Натала видя Талис да откача от стената в близост до халката бич с дръжка, обсипана с камъни. Бичът се състоеше от седем кръгли въжета, изплетени от коприна, по-твърди, но по-гъвкави от кожени.

Като усещаше, че отмъстителността ѝ най-сетне ще бъде задоволена, Талис шумно изпусна въздух от гърдите си и замахна с бича. Натала изписка, когато въжетата се забиха в слабините ѝ. Момичето започна да се гърчи и извива, опитвайки да се освободи от

халката, към която бе привързана. Тя беше забравила, както и Талис, за дебнещата в мрака заплаха, която виковете ѝ можеха да привлекат. Всеки удар предизвикваше писък на болка. Бичуването, на което беше подлагана по шемитските пазари на роби бледнееше пред това сега. Тя никога не бе предполагала, че бичът от коприна може да бъде така болезнен. Той свистеше злобно във въздуха и докосването му бе поразкъсващо от брезовите клонки или кожения камшик.

И в този момент, докато мятеше глава от една страна на друга за да извика за пореден път за милост, тя видя нещо, от което писъците ѝ заглъхнаха. Агонията отстъпи пред парализиращ ужас, изписан в очите ѝ.

Стресната от изражението на лицето ѝ, Талис задържа във въздуха ръката с бича и се извърна с бързината на котка. Но бе твърде късно! Вик на ужас се изтръгна от устните ѝ и тя залитна назад с вдигнати ръце. Натала я зърна за миг — една бяла фигура на фона на надвисналата огромна черна безформена маса. И след това бялата фигура се издигна във въздуха, черната сянка се отдалечи с нея и Натала остана да виси в сама кръга от светлина, полуприпаднала от ужас.

Откъм заобикалящите я сенки се разнесоха неразбираеми звуци, от които кръвта ѝ се смразяваше. Тя дочу трескаво умоляващия глас на Талис, но никой не му отговаряше. Не се чуваше нищо друго освен задъхания глас на стигийката, който изведнъж се издигна в агонизиращ писък, след това се разнесе истеричен смях, прекъсван от ридания. После отново конвулсивно дишане, което бавно заглъхна и в тайнствения коридор се възцари тишина, която бе даже още по-страшна.

Влудена от страх, Натала се изви и се осмели да погледне страхливо в посоката, в която черната твар бе отнесла Талис. Не видя нищо, но почувства някаква незрима заплаха, по-отвратителна, отколкото можеше да проумее. Опитваше се да се пребори с истерията, която я обхващаше. Бе забравила за ожулените си китки и изгарящите болки по тялото пред тази опасност, която по някакъв неясен начин застрашаваше не само тялото, но и душата ѝ.

Напрегнала зрение тя се опитваше да види в тъмнината отвъд границите на осветения кръг, вдървена от страха пред онова, което би съзряла. Лек стон се изплъзна от устните ѝ. Тъмнината започваше да

придобива по-определени очертания. Някакво огромно тяло се материализираше в празнотата. Тя видя гигантска безформена глава да надниква в осветеното пространство. Или поне тя прие това за глава, макар че не бе възможно това да бе част от тялото на каквото и да е било нормално създание. Съзря голямо жабешко лице, чертите на което бяха неопределени и променящи се като на привидение, видно в огледалото на кошмар. Огромни светли кръгове, които можеха да бъдат очи, примигнаха срещу нея и тя се разтреса от страхотната похотливост, излъчвана през тях. Не можеше да различи нищо от тялото на тази твар. Очертанията му се размиваха и видоизменяха недоловимо пред погледа ѝ, но материята, от която нещото бе изградено изглеждаше достатъчно плътна. Нямахше нищо призрачно в него.

В този момент то се насочи към нея и тя не можеше да разбере дали ходи, пълзи, лети или се извива. Начинът му на движение излизаше извън способностите ѝ да го разбере. Когато излезе от сенките, тя все още не можеше да каже какво е това. Светлината, излъчвана от камъните не го осветяваше по начина, по който би осветила обикновено същество. Така както изглеждаше невъзможно, така се изплъзваше и на светлината. Подробностите продължаваха да остават недоловими и неясни дори в момента, когато спря толкова близо, че почти докосваше настръхналата ѝ плът. Единствено жабешкото лице се открояваше без в него да има нещо познато. Съществото изглеждаше като образ стрелнал се пред зрението, като черно петно в сенките, което нормалната светлина не може да докосне.

Тя реши, че полудява, защото не можеше да схване дали създанието е вдигнало поглед или се извисява над нея. Не можеше да определи дали неясното, отблъскващо лице примигва с очите си откъм сенките в краката ѝ или гледа надолу от невероятна височина. Но макар зрението да ѝ казваше, че каквито и да са недоловимите му качества, тялото все пак е от плътна материя, нейното осезание я убеди допълнително. Защото в този момент един подобен на пипало крайник я обхвана през тялото и тя изпищя от докосването по голата ѝ плът. Не беше нито топло или студено, нито гладко или грапаво, не беше като нищо, което някога я бе докосвало през живота ѝ, и от това докосване тя изпита страх и отвращение, каквито не бе и сънувала. Като че ли всичката гадост и похотлива порочност събрани в тинята на живота се

изсипаха в порой от мръсотия върху нея. В този момент тя осъзна, че към каквато и форма на живот да принадлежеше това същество, то не беше звяр.

Тя започна да писка неудържимо, чудовището я задърпа в опит да я откъсне от халката просто със сила и изведнъж нещо се пръсна над главите им и едно тяло скочи през въздуха върху каменния под.

3

Когато Конан се извърна само за да види наместващите се на мястото си гоблени и да дочуе приглушения вик на Натала, той се хвърли към стената, изревавайки от гняв. Стената обаче го отхвърли назад със сила, от която костите на нормален човек биха се изпотрошили, след което той откъсна драпериите за да види пред очите си обикновена гола стена. Извън себе си от ярост, той вдигна сабя сякаш за да разсече мрамора и неочаквано някакъв звук го накара да се обърне с пламтящ поглед.

Група хора стояха пред него: жълтокожи мъже в пурпурни туники с къси мечове в ръцете. И още докато се обръщаше, те се нахвърлиха върху му с омраза в очите. Той не направи опит да ги разубеди. Влуден от изчезването на любимата си, варваринът възприе истинския си облик.

От гърлото му се изтръгна доволно изръмжаване, той скочи и първият нападател, чийто меч бе с лекота париран от сабята, рухна на пода с мозък, изсипващ се от разсечения му череп. Извъртайки се с котешка пъргавина, Конан пресрещна с острието ръка със спускащ се над него меч и тя отхвъркна във въздуха като разпръскваше червени капки. Но Конан нито спря, нито се поколеба. С недоловимо като на пантера движение той отбягна сляпата атака на други двама жълтокожи с мечове и острието на първия, пропускайки целта си, се заби в гърдите на другия.

Объркани викове се разнесоха от този неуспех и Конан си позволи да се изсмее с къс лаещ смях, като едновременно с това отскочи от разсичащ удар, едновременно прониквайки през защитата на още един от жителите на Цутал. Алена струя изхвърча изпод пеещото острие на сабята му и мъжът падна с разсечен корем.

Войните на Цутал виеха като побеснели вълци. Отвикнали да се бият, те бяха смешно бавни и непохватни в сравнение с подобния на тигър варварин, чийто движения бяха просто неуловими с око и възможни само за стоманени мускули, управлявани от един перфектно

работещ мозък на роден войн. Те залитаха, бутаха се взаимно и си пречеха поради големия брой, нанасяха ударите прекалено бързо и без подготовка, така че оръжието им намираще само празно пространство. Той никога не спираше, нито се задържаше на едно място; той скачаше, отбягваше, извиваше се, завърташе се и предоставяше ма мечовете им едно непрестанно движеща се цел, докато междуременно извитото острие на сабята му пееше своята смъртоносна песен край ушите им.

Но каквито и да бяха недостатъците им, мъжете на Цутал не страдаха от липса на смелост. Те се бяха скупчили около него, викаха и размахваха оръжията си, а през арките на вратите нахлуваха други, събудени от нежелания шум.

Конан, който вече кървеше от рана на слепоочието, си разчисти пространство с един носещ опустошение кръгов замах на сабята, от която капеше кръв, и хвърли бърз поглед около себе си за да потърси път за бягство. В същия миг видя, че драпериите над една от стените са дръпнати встрани, разкривайки тясно стълбище. Там стоеше мъж в богати одежди, който примигваше с още замаян поглед, сякаш току-що се бе събудил, но още не бе успял да се отърси от сънливостта. Конан го видя и реагира мигновено.

С тигров скок той премина без поражения през пръстена от вдигнати мечове и се втурна към стълбището, преследван по петите от виещата тълпа. Трима се изправиха срещу му в основата на стълбището и той се стовари върху им с грохота на стомана. За един кратък миг остриетата се преплетоха като летни светкавици, след това групата се разпръсна и Конан скочи нагоре по стълбището. Тълпата зад гърба му се препъна на трите гърчещи се на пода тела: едното, лежащо по лице в отблъскваща локва от кръв и парчета мозък; второто, подпряно на ръце с тъмна струя кръв, стичаща се от прерязаните артерии на гърлото; третото, виещо като умиращо куче, уловило се за чукана, който преди малко беше ръка.

Докато Конан тичаше нагоре по мраморните стъпала, мъжът пред него се отърси от вцепенението си и изтегли меч, който студено проблесна под светлината на кристалите. Той се хвърли надолу, срещу варварина. Но в момента, когато върхът се приближи към гърлото му, Конан се приведе силно. Острието разсече кожата на гърба му, а Конан

се изправи и заби отдолу нагоре сабята си с всичката сила на могъщите си рамене.

Толкова неудържимо беше движението му, че забиването на сабята в тялото на мъжа не го забави ни най-малко. Той се стовари в тялото на жертвата си и го отхвърли настрани. От удара Конан отхвъркна в другата посока и се удари в стената, а трупът, разсечен по цялата му дебелина от гръдната кост до слабините, с изсипващи се вътрешности, рухна върху мъжете, които тичаха нагоре по стълбата, повличайки ги със себе си.

Полузамаян Конан се облегна на стената за миг, оглеждайки с яростен поглед преследвачите си, а след това, поклати сабята си заплашително и отново се втурна по стълбището.

След малко той влезе в една стая на горния етаж и поспря за миг за да се убеди, че е празна. Зад него ордата ревеше с такъв ужас и подновен гняв, че той разбра, че е убил някакъв благородник, може би краля на този фантастичен град.

* * *

Той тичаше слепешката, без план. Отчаяно се надяваше да намери Натала и да ѝ помогне, защото беше убеден, че тя се нуждае сериозно от помощта му, но след като бе забавен вече от войните на Цутал, не му оставаше нищо друго освен да бяга, надявайки се на късмета си за да им се изплъзне и да я открие. Попаднал измежду тези тъмни или слабо осветени стаи на горния етаж, той бързо загуби ориентация и съвсем не бе странно, че в крайна сметка се озова в стая, в която враговете му току-що навлизаха.

Те изреваха, изпълнени от жажда за отмъщение и се хвърлиха към него, а той изръмжа разочаровано, обърна се и хукна в посоката, от която беше дошъл. Или поне си мислеше, че се връща по същия път. Неочаквано озовал се в някаква особено пищно украсено помещение той осъзна грешката си. Всички стаи, през които бе минал до момента бяха празни. В тази стая обаче имаше някой, който стана с вик, когато той нахлу.

Конан видя жълтокожа жена, буквално обсипана със скъпоценности, но иначе гола, която бе втренчила широко

разтворените си очи в него. Това стана в един миг, а в следващия жената вдигна ръката си и дръпна копринено въже, висящо на стената. Подът пропадна под краката му и дори желязната му координация не можа да го спаси от сгромолясането в черната бездна, отворила се под него.

Полетът му не продължи дълго, макар падането да бе от височина достатъчна за да счупи краката на друг, който нямаше неговите сухожилия като стоманени пружини и кости като от гръбнака на кит.

Той падна като котка на крака, подпрян на едната ръка, а другата инстинктивно остана върху дръжката на сабята. Един вече познат вик се разнесе в ушите му, докато той скачаше на крака като рис с оголени зъби. В този момент Конан вдигна поглед изпод черната си разбъркана грива и видя голото тяло на Натала, което се извиваше в похотливата прегръдка на едно черно кошмарно същество, което сигурно беше заченато в най-зловещите дупки на пъкъла.

Ако беше само страхотната фигура кимериецът вероятно би се смразил от страх. Но непосредствената ѝ близост до момичето само предизвика кървавочервена вълна на ярост в мозъка на Конан. И той се хвърли към чудовището.

То пусна момичето, обърна се към нападателя и сабята на влудения кимериец изсъска във въздуха, мина през черната плът и звънна на каменния под, пръсвайки сини искри. Конан падна на колене от силата на удара, който бе нанесъл, защото острието не бе срещнало очакваното съпротивление. И докато се изправяше на крака, нещото се нахвърли.

То се извисяваше над него като лепкав черен облак. Изглеждаше, че се движи около него в някакви почти течни вълни, като обгръща и поглъща. Сабята, която ожесточено размахваше, минаваше през него отново и отново, върхът ѝ се забиваше и разсичаше плътта, а той самият бе покрит с някаква слузеста течност, която трябва да беше гъстата му кръв. Но яростта му не стихваше.

Не можеше да разбере дали отсича крайниците или разсича тялото, което отново се съединяваше зад острието. Самият той бе подмятан насам-натам в яростта на тази страхотна битка и някак замаян си мислеше, че бие не срещу едно, а срещу цяло пълчище от смъртоносни същества. Чудовището го хапеше, дереше, мачкаше и

удряше през цялото време. Той усещеше зъби и нокти да раздират плътта му, някакви отпуснати, но все пак здрави като желязо възжета обхващаха крайниците и тялото му, но най-лошото от всичко бяха ужилванията като от скорпион по раменете, гърба и гърдите, които разкъсваха кожата му и впръскваха във вените му отрова, изгаряща като течен огън.

Вкопчени един в друг, те се бяха изтърколили извън осветения кръг и сега кимериецът се бореше в пълна тъмнина. В един момент той заби остриите си зъби в отпуснатата плът на съперника си, усещайки че му се повдига от материята, която се гърчеше и извиваше като жива гума в железните му челюсти.

Във вихрушката на схватката те се търкаляха все по-надолу по коридора. Главата на Конан започна да се замайва от изтезанието, на което бе подложен. Дишането стана накъсано. Високо над себе си той виждаше огромното подобно на краства жаба лице, видимо в призрачно сияние, което като че ли се излъчваше отвътре. Със стон, който бе наполовина проклятие, той се хвърли към него с остатъка от напускащите го сили. Сабята потъна в гадното лице до дръжката и конвулсия разтърси огромното туловище, което наполовина бе обхванало кимериеца. С една вулканична тръпка на свиване, последвано от разширяване тялото се отдръпна и с трескава бързина се насочи назад по коридора. Конан се хвърли след него, ожулен, пребит, но несломим, висящ като булдог на дръжката на сабята си, която не бе успял да измъкне, нанасяйки непрестанно удари с кинжала в другата си ръка по тресящото се тяло, разсичайки плътта му на ивици.

Нещото сега излъчваше с цялото си тяло призрачно фосфоресциращо сияние, което го заслепяваше и в този момент пулсиращата, набъбнала маса пропадна под него, а сабята, в която се бе вкопчил, се измъкна и остана в ръката му. Самата ръка увисна надолу, там където светецото тяло на чудовището се носеше като метеор. Конан замаяно осъзна, че лежи на покрития със слуз ръб на огромен кръгъл кладенец. Той остана така, наблюдавайки смалващата се светлина, докато накрая изчезна в някаква тъмна блестяща повърхност, която като че ли се издигна за да го посрещне. За един кратък миг, зловещото сияние продължаваше да се вижда в мрачните дълбочини. След това изчезна и Конан остана легнал съзерцавайки дълбините на кошмарната бездна, от която не се чуваше нито звук.

4

Като опъваше напразно копринените въжета, които се забиваха в китките ѝ, Натала се опитваше да различи нещо в тъмнината зад осветения кръг. Езикът ѝ сякаш бе залепнал за небцето. Тя бе видяла Конан да изчезва в тази тъмнина, вкопчил се в смъртна схватка с неизвестния демон и единствените звуци, достигащи до ушите ѝ бяха задъханото дишане на варварина, шума от търкалящите се тела и нанасяните с животинска сила удари. След малко те утихнаха и Натала замаяно се олюля на въжетата, готова да изпадне в несвяст.

Шум от стъпки я извади от апатията, в която я бе потопил ужаса ѝ и тя видя Конан да се показва от тъмнината. При тази гледка гласът ѝ намери себе си с писък, който отекна под сводовете на тунела. Следите на боя понесен от кимериеца бяха просто ужасни. При всяка стъпка от него се стичаше кръв. Кожата по лицето му бе смъкната и ожулена, сякаш го бяха налагали с тояга. Устните му бяха подпухнали и по бузите му се стичаше кръв от рана на главата. Дълбоки рани се виждаха по бедрата, крайниците и цялото му тяло бяха отекли от ударите по каменния под. Но най-силно бяха пострадали раменете, гърба и гърдите. Плътта беше раздрана, подпухнала и насечена, кожата висеше на дълги ивици.

— О, Конан! — разплака се тя. — Какво се е случило е тебе?

Не му беше останал дъх за да ѝ отговори, но разбитите устни се изкривиха в подобие на мрачна усмивка, докато приближаваше към нея. Гръдният му кош, блестящ от потта и кръвта по него, с труд се повдигаше. Бавно и предпазливо той протегна ръце и преряза въжетата, след което се отпусна и подпря на стената, широко разтворил треперещите си крака. Тя изпълзя от мястото, където се бе свлякла и го обхвана в трескава прегръдка, ридаейки истерично.

— О, Конан, ранен си до смърт! О, какво да направим?

— Ами — изпъшка той, — не може да се биеш с дявол от пъкъла и да отгървеш всичката си кожа!

— Къде е Онова? — прошепна тя. — Уби ли го?

— Не знам. Падна в някаква дупка. Насякох на ивици, но дали може да бъде убит със стомана просто не знам.

— О, горкия ти гръб! — изви тя, кършейки ръце.

— Шибаше ме с някакво пипало — направи той гримаса, изругавайки след опит да помръдне. — Забиваше се като желязо и пареше като отрова. Но едва не ме удуши с проклетото си стискане. По-лошо и от питон. Ако поне половината ми вътрешности не са смазани по местата им трябва много да съм сбъркал.

— Какво ще правим? — прошепна тя.

Той вдигна поглед. Дупката, през която бе пропаднал беше затворена. Никакъв звук не се чуваше отгоре.

— Не можем да се върнем отново през тайната врата — промълви той. — Онази стая е пълна с убити и без съмнение там сега пазят стражи. Трябва да са решили, че съдбата ми е решена след като паднах, но може и да не са посмели да ме преследват в този коридор. Я отвърти онзи камък от стената. Докато слепешката търсех пътя в тъмнината на коридора на връщане, напипах с ръце някакви отвори към други тунели. Ще завием в първия срещнат. Може да ни отведе до друга дупка или на открито. Трябва да рискуваме. Не можем да останем тук и да изгнием.

Натала се подчини и държейки малкия източник на светлина в лявата си ръка и окървавената сабя в дясната, Конан тръгна напред по коридора. Той вървеше бавно, вдървено и единствено животинската му жизненост го държеше още на крака. Погледът в налетите му с кръв очи беше празен и Натала можеше да види как несъзнателно облизва устни отвреме навреме. Тя знаеше, че страданията му бяха страшни, но с дивашкия си стоицизъм той не се оплакваше.

След известно време слабата светлина освети арката на една врата и Конан зави към нея. Натала се присви от мисълта за онова, което можеше да види, но светлината разкри само един нов тунел, подобен на онзи, който току-що бяха напуснали.

Тя загуби представа колко дълго са вървели, но накрая стигнаха до дълга стълба и изкачвайки се по нея се изправиха пред каменна врата, залостена със златно резе.

Тя се поколеба, поглеждайки към Конан. Варваринът се люлееше на краката си, а светлината в нестабилната му ръка хвърляше фантастични сенки върху стената.

— Отвори тази врата, момиче! — прошепна той с труд. — Мъжете на Цутал ще ни очакват и аз няма да ги разочаровам. О, Кром, този град не е виждал жертвоприношение като това, което ще направя!

Тя знаеше, че той изпада в треска. Зад вратата не се чуваше никакъв звук. Взе камъка от ръката му, изтегли резето и натисна вратата навътре. Погледът ѝ срещна вътрешната страна на драперия, която тя отдръпна встрани и надникна през пролуката, усещайки ударите на сърцето си. Пред очите ѝ се простираше празна стая, в центъра на която имаше сребърен фонтан.

Главата на Конан тежко се отпусна на голото ѝ рамо.

— Дръпни се, момиче — избърбори той. — Сега настъпва празника на мечовете.

— В стаята няма никой — отговори тя. — Но има вода...

— Чувам я — и той облиза почернелите си устни. — Ще пием преди да умрем.

Изглежда зрението му вече изневеряваше. Тя взе тъмната му окървавена ръка и го поведе по каменния под. Вървеше на пръсти, очаквайки всеки миг през някоя от арките да нахлуят жълтокожите.

— Пий, докато пазя — прошепна той.

— Не, не съм жадна. Легни до фонтана за да измия раните ти.

— Ами, войните на Цутал? — Той продължаваше да прекарва ръка през очите си, сякаш се опитваше да изчисти зрението си.

— Не чувам нищо. Пълна тишина е.

Той се отпусна, като опипваше с ръце и потопа лицето си в кристалната вода, пиейки сякаш не можеше да се насити. Когато вдигна глава в налетите му очи имаше разум и той разпери могъщите си крайници на мраморния под както тя бе настояла, макар да не изпускаше сабята от ръка, а очите му постоянно да оглеждаха входовете под арките. Тя изми разкъсаните му рани и бинтова най-дълбоките от тях с ивици, които откъсна от една копринена завеса. Потръпна от гледката, която представляваше гърба му: плътта бе загубила естествения си цвят и представляваше мозайка от черно, синьо и мъртвешки жълто, там където не се виждаше живо месо. Докато работеше, тя трескаво търсеше решение на проблема. Ако останеха тук, щяха да бъдат открити рано или късно. Но дали мъжете на Цутал претърсваха дворците или се бяха върнали към сънищата си, тя просто не знаеше.

Когато свърши, тя вдигна поглед и замръзна. Изпод една завеса, която частично закриваше някаква ниша видя част от жълтокожо тяло.

Не каза нищо на Конан, а се изправи и тихо прекоси стаята, стиснала в ръка кинжала му. Сърцето ѝ пулсираше в гърлото до задушаване, но тя предпазливо отдръпна встрани завесата. На подиум лежеше млада жълтокожа жена, гола и видимо безжизнена. До ръката ѝ имаше кана от нефрит почти пълна с някаква странна течност със златист цвят. Натала реши, че това е елексира, описан от Талис, който даряваше сила и жизненост на изродилите се жители на Цутал. Тя се наведе през тялото на легналата и взе съда, вдигнала кинжала над гърдите на девойката. Но тя не се събуди.

Държейки каната в ръцете си Натала се поколеба, разбирайки, че най-безопасно би било момичето никога повече да не се събуди и да не вдигне тревога. Но тя не можеше да се насили да забие кинжала на кимериеца в тези неподвижни гърди, така че след малко дръпна обратно завесата и се върна при Конан, който лежеше както го бе оставила, на ръба на съзнанието.

Те се наведе и постави каната до устните му. Той отпи, първоначално механично, а после с изведнъж събудил се интерес. Изумена, тя го видя да се изправя и да взема каната от ръцете ѝ. Когато отново вдигна очи, погледът в тях беше чист и нормален. Измъчените му черти се бяха изгладили и трескавото бълнуване бе изчезнало в говора му.

— Кром! Откъде взе това?

Тя посочи.

— От онази ниша, където спи една девойка.

Той отново вдигна каната със златистата течност.

— В името на Кром — каза той с дълбока въздишка, — усещам как във вените нахлува сила като горски пожар. Това наистина е самият еликсир на живота!

След това стана и взе сабята си.

— По-добре отново да излезем в коридора — осмели се да предложи Натала неспокойно. — Ще ни открият, ако се задържим тук по-дълго. А там ще можем да се крием докато раните ти зараснат...

— Не и аз! — изръмжа той. — Не сме плъхове да се завираме из тъмните дупки. Ще напуснем този дяволски град сега и по-добре никой да не се опитва да ни спре.

— Но раните ти! — изви глас тя.

— Не ги усещам — отговори ѝ той. — Силата, която тази течност ми вля може и да е фалшива, но се кълна, че не чувствам нито болка, нито слабост.

С неочаквано целеустременост той се насочи през стаята към някакъв прозорец, който не беше забелязала. През рамото му тя погледна навън. Студен полъх развя обърканите ѝ къдрици. Небето над главите им беше като тъмно кадифе, посипано със звезди. Под тях се простираха пясъчни простори.

— Талис каза, че този град е един голям дворец — обади се Конан. — Очевидно някои от помещенията са построени като кули на стената. Тази стая е такава. Шансът ни е насочил правилно.

— Какво искаш да кажеш? — запита тя, гледайки с безпокойство над рамото му.

— На масата има кристална кана. Напълни я с вода и ѝ направи дръжка с ивица от онази разкъсана завеса, докато аз се оправя с тази драперия.

Тя се подчини без да задава въпроси и когато се обърна изпълнила задачата видя Конан да навързва една за друга дълги ивици от копринената завеса. Единият край на така полученото въже той завърза за крака на масивната маса от слонова кост.

— Трябва да поемем риска с тази пустиня — обясни той. — Талис спомена, че само на един ден път в южна посока има оазис и ливади отвъд него. Ако стигнем до оазиса ще можем да почиваме докато раните ми зараснат. Но това вино е направо магия. Само допреди малко не бях нещо повече от един мъртвец, а сега съм готов на всичко. Ето, остана достатъчно коприна за да се облечеш в нещо.

Натала беше забравила за голотата си. Самият факт не я притесняваше, но тя щеше да има нужда от някаква защита срещу пустинното слънце. И докато увиваше копринената тъкан около гъвкавото си тяло, Конан се обърна към прозореца и с презрителен жест издърпа златните прътове на решетката, която го преграждаше. След това уви свободния край на коприненото въже около кръста на Натала, предупреди я да го държи с двете си ръце, пренесе я над рамката на прозореца и предпазливо я спусна трийсетте стъпки, които ги отделяха от земята. Тя се освободи от примката, която той изтегли

обратно и след като привърза съдовете с вино и вода ги свали при нея. След това сам слезе, спускайки се на ръце.

Когато се изправи до нея, Натала въздъхна с облекчение. Те стояха сами в основата на високата стена, звездите над главите им бавно избледняваха, а голата пустиня се простираше около тях. Тя не знаеше какви още изпитания им предстоят, но сърцето ѝ пееше от радост, че се бяха измъкнали от този зловещ нереален град.

— Може да намерят въжето — изсумтя Конан, мятайки скъпоценните съдове през рамо, като леко се намръщи от докосването им до нараненото му тяло. — Може даже и да ни преследват, но от онова, което Талис ни разказа, се съмнявам, че ще го направят. Юг е нататък — и той той посочи с мускулестата си ръка някъде трябва да вървят, — значи някъде в тази посока се намира оазиса. Да вървим!

И хващайки я за ръка с внимание, толкова нехарактерно за него, Конан тръгна през пясъците, нагласяйки крачките си към походката на своята спътница. Той не се обърна към смълчания град, който се извисяваше мрачно и призрачно зад гърба им.

* * *

— Конан — осмели най-сетне се Натала, — когато се би с онова чудовище и по-късно, когато се върна през коридора, видя ли пак ... Талис?

Той поклати глава.

— В коридора беше тъмно, но той бе празен.

Натала потръпна.

— Тя ме изтезаваше... но все пак я съжалявам.

— Този проклет град ни устрои горещ прием — отсеке Конан. И след това чувството му за хумор се върна. — Е, обзалагам се, че и те ще помнят дълго нашето посещение. По мраморния под има толкова кръв, пръснат мозък и вътрешности, които ще трябва да се изчистят, а ако богът им все още е жив, раните по него сигурно са повече от моите. В крайна сметка, отървахме се леко: имаме вино и вода и добър шанс да стигнем до обитавани места, макар да изглеждам като смлян, а и ти си ...

— Вината е само твоя — прекъсна го тя. — Ако не бе оглеждал онази стигийска котка толкова дълго и с такова възхищение ...

— О, Кром и всичките му дяволи! — изруга той. — Дори когато океаните погълнат земята, жените ще намерят време за ревност. Дяволите да ги вземат с цялата им самонадеяност! Да не съм казвал на стигийката да се влюбва в мене? Та, в края на краищата, тя е само жена!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.